

Glasnik MIRA

Godište VII. • Broj 10 • Međugorje • Listopad 2012. • Cijena 2,5 KM / 10kn

*Danas vas pozivam da počnete
živom vjerom moliti krunicu.*

"Draga djeco!

Kad u prirodi gledate bogatstvo boja koje vam Svevišnji daje, otvorite srce i sa zahvalnošću molite za sve dobro koje imate i recite: ovdje sam stvoren za vječnost, i žudite za nebeskim stvarima, jer Bog vas ljubi neizmjernom ljubavlju. Zato vam je i mene dao da vam kažem: samo je u Bogu vaš mir i nada, draga djeco.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu."

25. rujna 2012.

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Stvoreni smo za vječnost
vlč. Adalbert Rebić

Uzvišenje svetog Križa 2012.
(Iv 3,13-17)
Isus je naš odgovor na patnju i križ

Meditativni kutak
Strpljivost

Vidioci govore
Mirjana Dragičević-Soldo

23. Mladifest
Zajednica Milosrdni Otac – put u novi život

Godina vjere 11. listopada 2012. – 24. studenog 2013.
Darko Grden

Promišljanje

Glasnik MIRA

Proživljena vjera u današnjem vremenu na primjerima Franje i Klare

Na Cvjetnicu 1212. Franji i njegovim drugovima pridružuje se asiška plemkinja Klara. Na Franjin upit, što traži, odgovorila je bez okolišanja: „Samo jedno: Tražim i želim Boga!“ Željela je doživjeti, iskusiti Boga. Njoj, mladoj djevojci, zacijelo nije mogao promaknuti neobičan Franjin put i život. Franjo je u svome gradu već nastupao kao onaj tko se s Kristom susreo, iz koga je sami Krist progovarao.

fra Tomislav Pervan

Ove se godine sjećamo osamstote obljetnice osnutka Drugoga franjevačkoga reda – klarisa. Vrijedi i na ovome mjestu oživjeti spomen na Franju i Klaru, ta dva svijetla i znamenita, uvijek suvremena lika iz crkvene povijesti trinaestoga stoljeća. Prije nekoliko godina slavili smo osamstotu obljetnicu utemeljenja Franjevačkoga reda. Franjo, asiški mladić, u svome je životu doživio 'udar' milosti. Čuo je i vidio kako mu s križa sam Krist progovara: *Franjo, idi popravi moju kuću. Sva je ruševna.* Krist ga je zahvatio i Franjo je počeo živjeti novim životom. Prisjetimo se: Bio je laik, nije studirao teologiju ni znanosti, nije se dao zaređiti za svećenika. Tek je vremenom postao đakonom da bi mogao za vrijeme bogoslužja naviještati Kristovu riječ. Svjesno je ostao 'dolje'. Svjesnom odlučnošću nije

Fotografija na naslovnici: ICMM

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Medugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Dragan Naletilić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Medugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr | Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN : CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

▶ htio u crkvenu službu. S prvim drugovima (njih dvanaest, kao dvanaest apostola!) ide u Rim papi da mu odobri novi, evanđeoski način života. Slobodno smijemo kazati, kad se njegov život sažme u nekoliko riječi: Franjo je na zapanjujući način pokazao kako se može istinski ljudski živjeti bez posjeda, bez moći, bez škole i obrazovanja, bez onoga što tvori svakidašnji 'normalni' ljudski život. Uspio je za svoga života svemu stvorenju udahnuti i podariti njegov uzvišeni smisao jer je živio uronjen u Boga i iz Boga. Smisao koji nisu uspjeli otkriti niti pronaći ni najveći mislioci kroz povijest. Pa ni u našem vremenu kroz koje i danas mnogi putuju kao putnici bez vozne karte u vlak bez voznoga reda.

Isus Krist – središte i smisao svega stvorenoga

Nikada ne ćemo shvatiti Franju promatramo li u njemu samo zanesenjaka, ljubitelja stvorenja, romantičara, pjesnika, ljubitelja ptica i životinja. Njegov doživljaj prirode jest zapravo mistički, temelji se na iskustvu samoga Isusa Krista. Isus Krist za njega je put do sjedinjenja s Bogom. Njemu sve zbori o Bogu, iz svega mu Bog progovara. Bog ne govori samo u Pi-

smu i u navještaju Crkve, Bog se izriče u svojim stvorenjima, u cijelome svemiru, u Isusu Kristu. *U njemu je sve stvoreno, sve po njemu postoji, sve na nebu i na zemlji* (usp. Kol 1,16). U utjelovljenoj Riječi sažima se sveukupna objava Oca, a sva su druga stvorenja samo slova te jedne, Božje Riječi, Božje abecede. Isus Krist jest *Alfa i Omega* (usp. Otk 1,8), on obuhvaća cijeli alfabet/abecedu, Isus Krist je temelj svih slova koja u njemu imaju svoj sadržaj i smisao. On je prije svega, sve je u njemu, sve po njemu postoji. On je Veliki svećenik, Očev Pomazanik, u njemu je Duh Stvoritelj, on je Izvor svega, on razlijeva svijetom Duha Posvetitelja. *Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska* (usp. Mt 28,18). Oganj nije tu da ga uspoređujemo s Kristom, pa ni janjci da bismo onda kazali kako je Isus Krist sličan janjetu. Isus je ponajprije *Svjetlo od Svjetla, prvi Bog od pravoga Boga*, i iz toga svjetla rađa se zemaljski oganj. *Došao sam baciti oganj na zemlju*, veli Isus (Lk 12,49). Isus je Jaganjac Božji koji *oduzima grijeh svijeta*, i svako je janje znamen Isusa Krista. On je zaručnik svoje Crkve i iz toga zaručničkoga odnosa imamo bračno zajedništvo. U vremenu u kome se sve stvari vrjednuju prema njihovoj vrijednosti

na nama je – upravo poput Franje – navijestiti Krista kao središte i smisao svega stvorenoga.

Zahvaćenici Kristom

Na Cvjetnicu god. 1212. Franji i njegovim drugovima pridružuje se asiška plemkinja Klara. Na Franjin upit, što traži, odgovorila je bez okolišanja: „Samo jedno: Tražim i želim Boga!“ Željela je doživjeti, iskusiti Boga. Njoj, mladoj djevojci, zacijelo nije mogao promaknuti neobičan Franjin put i život. Vjerojatno ga je promatrala kako popravlja crkvice oko Asiza, slušala kako propovijeda i u samome gradu. Franjo je u svome gradu već nastupao kao onaj tko se s Kristom susreo, iz koga je sami Krist progovarao. A to je ono što ljudi i danas traže. Susresti Isusa Krista u njegovoj riječi, sakramentu, u Crkvi (koja nam 'biološki' nudi taj život u Kristu), promijeniti život. Franju je susret s Kristom naskroz promijenio. Vjerojatno je i Klara u naponu mladenaštva mislila u sebi: *Da, napokon evo jednoga tko živi izvorno, autentično, iz koga sami Isus Krist progovara ljudima. Svi ga slušaju, svi su njime zaneseni, a on neuk, u mladosti bio pustolov*. Dakle, osoba koju je Bog naskroz promijenio hodila je

njezinim gradom. Živio je Franjo to novo iskustvo autentično i vjerodostojno.

Vjerojatno je mislila u sebi: *Ako je to stvarno moguće, onda taj Bog može promijeniti i moj život. Dosta mi je ovoga dosadnoga načina života*. Stoga je i došla s onakvim zahtjevom i odgovorom Franji. I jednostavno pobjegla iz očinske plemićke kuće. U Franji bijaše vjera djelatna u ljubavi, kako veli sv. Pavao. Franjo s braćom u crkvi Marije od Anđela (Porcijunkula) i pri plamenu svijeća čini nešto krajnje neobično: Klari odsijeca duge kose, ženski ures, oblači je u halju siromaha (nju, asišku plemkinju!), stavlja joj veo na glavu. Predočimo si: Franjo, obični vjernik, laik, ni od koga ovlašten ili delegiran, prima 'zavjete' djevojke koja se odmetnula iz očinske kuće! Neko se vrijeme krije kod benediktinki dok se stvar nije 'stišala'. Tako je nastao red klarisa. Sve jedna velika pustolovina! Tako djeluju zanesenjači i zahvaćenici Kristom!

Godina vjere

Ove jeseni počinje Godina vjere. Svi se slažu: Nisu u Crkvi u pitanju strukture, ustroj, novac, nego upravo vjera i pitanje Boga. Nevjera se širi na sve strane, mnogi kršteni u Cr-

Danas je i ovdje među nama problem, kako djeci prenijeti vjeru koju su ponijeli sa sobom iz roditeljske kuće. Ne bez razloga se veli kako je roditeljska kuća prva škola vjere, kako su tu, u obitelji, najintenzivniji i najsnažniji odnosi.

kvi žive kao da uopće nisu kršteni. Vjera na nekoć kršćanskom Zapadu blijedi. Trebamo znati: Kršćanska vjera nije puki čin vjere, nije ni vjersko znanje, nego je to poseban način, oblik života u svijetu. U rano doba Crkve vjernici su se u svemu i po svemu razlikovali od nevjernika, pogana. Vjera nikada nije niti smije biti izvan života. Kršćanska se vjera temelji u povijesnoj objavi samoga Boga, u konačnici u osobi Isusa Krista. U njemu je Bog postao čovjekom, a Isus je Krist po Duhu Svetom prisutan u svijetu. Predmet naše vjere jest Isus Krist koga naviješta njegova Crkva, Krist koji živi u vjernicima.

Zamah Radosne vijesti u svim povijesnim epohama uvijek je vezan sa živim susretom s Isusom Kristom. Pojedinci koji su se poput Franje ili Klare susreli s Kristom nastojali su prodrijeti u Tajnu-Boga. I sve što Franjo svojim životom pokušava jest: Tražiti Boga, naći Boga, susresti se s Bogom, živjeti iz Boga. Pomoći da i drugi imaju isto iskustvo. To je srčika života koji nudi Isus Krist. Naš život treba biti ukorijenjen u iskustvu Boga, iskustvu Isusa Krista u vlastitom životu. Nemoć je Evanđelje naviještati ako srce nije otkrilo onoga koga Evanđelje naviješta, od koga Evanđelje dolazi, prema komu ono teži, za kim čezne, a to je Isus Krist, odnosno Bog. Kršćanski život mora biti ukorijenjen u iskustvu Boga i Isusa Krista.

Vjera je uvijek nešto krajnje osobno

Danas je i ovdje među nama problem, kako djeci prenijeti vjeru koju su ponijeli sa sobom iz roditeljske kuće. Ne bez razloga se veli kako je roditeljska kuća prva škola vjere, kako su tu, u obitelji, najintenzivniji i najsnažniji odnosi. Nerijetko se javlja problem (spo)razumijevanja. Roditelji bi htjeli jedno, djeca idu svojim putem, onim koji im nudi ulica, škola, društvo i mediji. Doma jedva imaju jedni za druge vremena, jer je tu zamor, televizija, Internet, 'Facebook' i sl. I tako se dogodi da se vjera ne 'primi', ne uhvati korijena, pa djeca krenu zlim putem alkohola, droge, ovisnosti o suvremenim porocima.

Vjera je uvijek nešto krajnje osobno. Da bih mogao vjerovati, moram poznavati osobu – majku, oca, baku – koji imaju vjeru, koji

iz nje i za nju žive te koji mi mogu reći, što im ta vjera znači. Ili pak ne znači. Stoga je veliki upitnik svima: Živimo li svoj svagdan iz svoje vjere, živimo li za vjeru, za Isusa Krista? Vjere nema bez molitve. Vjera i molitva odnose se kao kovanica s dvije strane. Roditelji moraju biti vjerodostojni navjestitelji koji najprije žive da bi mogli reći djeci kako se vjerovati isplati, kako je smisleno i mudro opredijeliti se za Isusa Krista. Mi vjerujemo vjerske istine, ali ponajprije vjerujemo Bogu, vjerujemo Isusu Kristu, povijesnoj osobi koja je zadnja Božja Riječ u povijesti svijeta. To je čin povjerenja, pouzdanja, izručenja osobi – Bogu, Kristu. Stoga će i naši roditelji moći prenijeti vjeru samo onda ako osobno i zajednički njeguju odnos prema Bogu, ako svakodnevno mole, ako imaju osobni odnos prema Isusu Kristu. Vjera je uvijek iskustveno zajedništvo proživljena odnosa među osobama – s Isusom Kristom.

S pravom je papa Pavao VI. trajno naglašavao kako suvremeni čovjek traži i treba ne učitelje, nego svjedoke, a učitelje ukoliko su svjedoci i kao takvi prepoznatljivi. Pružati svjedočanstvo života tako da nas ljudi zapaze kako životom stojimo iza svojih riječi i uvjerenja. Poslanje današnjega kršćanina i Crkve jest davati svjedočanstvo vjere u Isusa Krista. Tajna toga poslanja jest u osviještenom kršćanskom životu. Crkveno poslanje ne odvija se tiskanjem i odašiljanjem mnoštva papira, medijskom prisutnošću, tiskanom riječi (i to je vrijedno!), nego je odlučujući trenutak osobno zračenje, vjerodostojnost, život prema Evanđelju kojemu dajemo svoj osobni pečat. Krist, koji je, kako veli Sabor, *Svjetlo naroda*, treba preko nas (za)sjati u svijetu.

A vjerodostojne misije u svijetu pretpostavljaju da sam ja obraćen, da je Krist prisutan u mome životu, da sam se odvratio od lažnih veličina i idola ovoga svijeta i obratio Bogu u Isusu Kristu. Stoga je uvijek veliki upitnik, što je i tko je moj 'bog' ili Bog? O čemu ovisim, za čim težim? Na što stavjam sve svoje životne karte? U čemu je smisao moga života, u što se pouzdajem? Svi smo pozvani na svetost i svet život. To je poziv i cilj našega života.

Stvoreni smo za vječnost

Mi smo ljudi stvoreni na sliku Božju (Post 1,27), stvoreni smo za Boga i za vječnost. Stvoreni smo da poslije smrti vječno živimo u krilu Božje Ljubavi. Stvarajući nas na svoju sliku Bog je htio našem životu dati smisao koji nadilazi svaki smisao koji čovjek sam pokušava dati svome životu. Bez Boga čovjek je nesretan, bez Boga njegov život nema smisla.

vlč. Adalbert Rebić

Sv. Augustin je u svojim *Ispovijestima* napisao: „Za sebe si nas stvorio, Bože. I nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi.“ Sv. Augustin je i te kako bolno osjetio svoje mukotrpno traženje Boga. Lutaio je po bespućima svojega neurednoga života i onda je konačno našao Boga i u njemu se smirio. Napisao je u istom djelu: „Ti si me, Bože, našao i prije nego sam te ja počeo tažiti!“

Bog nas uvijek ljubi

Bog neizmerno ljubi svakoga čovjeka jer ga je stvorio na svoju sliku, jer ga želi imati kao svoga prijatelja u vječnosti. Bog je pokazao svoju ljubav prema nama tako što nam je poslao svoga Sina da nas otkupi, da nam pokaže pravi put do Boga, do vječnosti, da nas nauči istini. „Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu“ (Iv 3,16-17). Pavao je ustvrdio: „Krist je, dok smo još bili grješnici, umro za nas na križu“ (Rim 5,8). Premda smo bili u grijehu – i premda smo još uvijek u grijehu – Bog nas je ljubio i on nas uvijek ljubi. Svoju je ljubav utjelovio u Isusu iz Nazareta. On je svoj život za nas darovao u smrti na križu (Rim 6,23). Svojim grješnim životom zaslužili smo osudu, prokletstvo, a Bog nam je darovao ljubav, sreću i svoje „nebo“.

Čovjek ostvaruje sliku Božju u sebi kao duhovnome, čudorednom i društvenom biću. Bog je čovjeka uzdigao u časti i dostojanstvu iznad svih drugih bića na zemlji. Biti stvoren na sliku Božju znači biti sposoban družiti se s Bogom, s njime razgovarati, o njemu misliti, njega ljubiti i k njemu doći i s njime biti kroza svu vječnost. Biti stvoren na sliku Božju znači biti slobodan i slobodno se odlučiti za Boga.

Čovjek se izražava kao duhovno i razumno biće kad god razmišlja, piše pismo ili knjigu, stvara projekte, izračunava velike račune, izumljuje strojeve da sebi olakša posao, slika sliku, stvara glazbu i u njoj uživa.

Kao čudoredno biće izražava se onda kad svojim životom odražava rajsku nevinost, Božju svetost, čistu savjest, kada zlo izbjegava, za dobrim teži. Kao društveno biće čovjek odražava sliku Božju kad živi zajedno s drugim bićem kao što Bog živi zajedno sa svojim Sinom i s Duhom Svetim. Živučići zajedno sa svojom ženom i s njom stvarajući potomstvo on nasljeđuje sliku Božju, odražava zajedništvo Božje u Trojstvu. I ako smo na sebi ili u sebi iskvarili sliku Božju, Bog je spreman obnoviti je: „... odložiti vam je prijašnje ponašanje, starog čovjeka, koga varave požude vode u propast, a obnavljati se duhom svoje pameti i obučiti novog čovjeka, po Bogu stvorena u pravednosti i svetosti istine“ (Ef 4,22-24). „Jer svukoste staroga čovjeka s njegovim djelima i obukoste novoga, koji se obnavlja za spoznanje po slici svoga Stvoritelja!“ (Kol 3,9-10).

„Žudite za nebeskim stvarima, jer Bog vas ljubi neizmjernom ljubavlju“

Upravo zato jer smo stvoreni na sliku Božju, stvoreni kao duhovna, čudoredna i društvena bića, naša *trajna domovina* nije ovdje na zemlji nego ondje gdje je naš Gospodin, Isus Krist, koji sjedi zdesna Ocu. Ovdje smo na zemlji samo putnici. Od rođenja pa do smrti mi putujemo, vječni smo putnici, hodočasnici koji hodočastimo ovom suznom dolinom. A svatko tko putuje mora imati određeni cilj pred sobom, mora znati kamo ide, kamo je upućen i gdje je njegovo trajno odredište.

Domovina je prabiblijska tema. U egipatskoj zemlji Izrael je sebe doživljavao kao tuđinca u tuđini. Čeznuo je za zemljom otaca. I Bog ga posredstvom svoga sluga Mojsija vraća u njegovu domovinu. No prije nego uđe „u zemlju kojom teče med i mlijeko“ (Izl 3,17) mora proći kroz krutu pustinju gdje nailazi na mnoge prepreke kojima ga je Bog kušao.

Kad veliki dio naroda dospijeva u babilonsko sužanjstvo, opet se budi neukrotiva čežnja za domovinom. Tu u babilonskom sužanjstvu Izrael nije izgubio samo svoju ze-

maljsku domovinu, nego je prije svega izgubio svoju duhovnu domovinu i skrovitost kod Boga Jahve, jer je otišao i otpao od Boga Jahve. Upravo u tuđini i napuštenosti izra-

sta snažna nada da će ga Bog vratiti u domovinu, da će iznova izgraditi Sion i Hram. Nastat će novi narod, on će imati domovinu kod Boga i Bog će usred njega podići svoj šator i nastaniti se. Tako se rađa nova slika o domovini.

U Novom zavjetu Isus će nam pokazati pravu domovinu ondje gdje je Otac s Duhom Svetim i sa svim svetima svojim. Isus poziva ljude da kod Boga nađu svoju domovinu, da dođu svomu izvorištu, a time i samima sebi. Isus je onaj koji ljudima priprema domovinu i stan kod Boga (Iv14,3). On prvi ide putem prema Bogu da nam kod Boga pripravi stan. „U Oca mojega ima mnogo stanova!“ (Iv 14,2). Kršćani otada dižu svoje oči prema „nebu“ (Bogu!). Tako

Pavao piše Filipljanima: „Naša je pak domovina na nebesima, odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista: snagom kojom ima moć sve sebi podložiti on će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga tijelu svomu slavnomu“ (Fil 3,20-21). A na drugome mjestu piše: „Znamo doista: ako se razruši naš zemaljski dom, šator, imamo zdanje od Boga, dom nerukotvoren, vječan na nebesima. U ovome doista stenjemo i čeznemo da se povrh njega zaodjenemo svojim nebeskim obitavalištem; daka, ako se našemo obučen, ne goli. Da, i mi koji smo u ovom šatoru, stenjemo opterećeni jer ne ćemo da budemo svučeni, nego da se još obučemo da život iskapi što je smrtno. A zato nas je sazdao Bog – on koji nam daje

zalag Duha. Uvijek smo stoga puni pouzdanja makar i znamo: naseljeni u tijelu, iseljeni smo od Gospodina. Ta u vjeri hodimo, ne u gledanju. Da, puni smo pouzdanja i najradije bismo se iselili iz tijela i naselili kod Gospodina. Zato se i trismo da mu omilimo, bilo naseljeni, bilo iseljeni. Jer svima nam se pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki dobije što je kroz tijelo zaradio, bilo dobro, bilo zlo“ (2 Kor 5,10).

Zauzetost kršćanina vrijedi za njegovu budućnost, za njegovu „domovinu u nebu“ (u Bogu!). Kršćanin živi usmjeren prema budućnosti; zauzet je za svoj svijet koji je Božji svijet; zna da „nastaje u svijetu nešto što svima svijetli u djetinjstvu, u čemu još nitko nije bio, domovina“ (E. Bloch). Ta se domovina u biblijskom jeziku zove *kraljevstvo Božje*.

Pisac Knjige Otkrivenja opisuje tu nebesku domovinu kao „novo nebo i novu zemlju“ (Otk 21,1) i kao „Sveti grad, novi Jeruzalem koji silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža“ (Otk 21,2). I začujem glas: „Evo Šatora Božjeg s ljudima! On će prebivati s njima: oni će biti narod njegov, a on će biti Bog s njima. I otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više ne će biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više ne će biti jer – prijašnje uminu.“ (Otk 21,3-4).

„A Bog nade napunio vas svakom radošću i mirom ...“

Apostol nam želi puninu vjere koja biva okrunjena „radošću“. Riječi „svakom radošću i mirom“ podsjećaju nas na različite radosti koje mi uživamo u Bogu. Svakom radošću i mirom „u vjeri“, piše Apostol. Ovdje je riječ o radosti koja ovisi samo o vjeri, o našem pouzdanju u Božju riječ i njegovo obećanje. Vjerovati znači oslonjeni na Božje obećanje imati utjehu u onome što ne vidimo. Vjera koja nas čini blaženima i sretnima odnosi se na Krista, jer on po Duhu Svetomu uzrokuje našu radost i mir. Ova je vjera dar Božji za koji moramo moliti. Vjera je djelo koje samo Bog naviještanjem evanđelja potiče i ostvaruje. U svim nevoljama i tjeskobama života vjera se očituje kao pouzdanje u Božju riječ. Tu se vjera očituje kao nadnaravna stvarnost, kao djelo Božje.

Apostol nam želi da imamo potpunu nadu snagom Duha Svetoga. To je posljednji plod koji nam Bog daje, *potpunu i sigurnu nadu u vječno blaženstvo*. A za nadu u vječno blaženstvo imamo jake razloge. Mi smo, naime, za vječno blaženstvo stvoreni. Skupo smo – krvlju Kristovom – otkupljeni za vječni život. Krist nas je otkupio, pomirio s Bogom ne za ovaj kratki zemaljski život nego za trajni, vječni život s Bogom Ocem.

Isus je naš odgovor na patnju i križ

Blagdan Uzvišenja svetog Križa u Međugorju je svečano proslavljen u nedjelju 9. rujna 2012. U župnoj je crkvi na hrvatskome jeziku sv. Misa slavljen u 6, 7, 8, 12 i 19 sati, a svečana sv. Misa na Križevcu, koju je predslavio fra Slaven Brekalo, slavljen u 11 sati. Uz župljane, na Križevcu su na svetoj Misi sudjelovali i mnogobrojni vjernici iz susjednih župa te hodočasnici iz Velike Britanije, Kanade, Australije, Irske, Španjolske, Italije, Njemačke, Austrije, Švicarske, Slovačke, Francuske, Malte, Ukrajine, Češke, Belgije, Koreje, Poljske, Brazila, Portugala, Rumunjske, Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Donosimo propovijed fra Slavena Brekala, predvoditelja misnoga slavlja.

Bol, trpljenje, smrt i križ dio su iskustva svakoga čovjeka. Ili ako nisu, bit će prije ili poslije. „Patnja nikomu nije nepoznata. Svatko, ama baš svatko posjeduje iskustvo trpljenja. Bol dodiruje svako ljudsko biće bez obzira na nacionalnu i vjersku pripadnost, na dob i spol, bez obzira na bilo koje moje životno opredjeljenje ili svjetonazor bol ne mogu izbjeći. Patnja može biti zajednička ili pojedinačna. Kao što se tjelesna patnja može javiti u različitim oblicima i iscrpiti ljudsko tijelo, tako nasilje i strah koje sije neuredno društvo mogu iscrpiti, pa i uništiti, ne samo pojedinca nego i cijeli narod. Smrt dolazi kao ono posljednje, posljednja patnja, kao okončanje čak i najmirnijeg, najspokojnijeg života“ (fra Anto Popović). Tako je završio i život ne najsvetijega, nego same Svetosti, ne najsvršenijega, nego same Svršenosti – tako je završio život i našega Gospodina Isusa Krista. Završio je kao patnja, kao bol, kao jedna velika rana. Završio je raspet na križu. Kao najveći zločinac i propalica. Kao Pravednost među nepravednima.

Isusova patnja na križu

„U današnjem svijetu razapinjane na križ nije više u uporabi kao smrtna kazna i zato je izgubljen i osjećaj i potresenost zbog takvog načina umiranja. Mi kršćani danas bez ikakvih poteškoća izgovaramo riječ 'razapinjane' i to da je naš Spasitelj razapet umro na križu. Čini se da olako to izgovaramo. Međutim, razapinjane je bio jedan od najbarbarskijih i najokrutnijih oblika kažnjavanja u Isusovo vrijeme. Okrutnost smaknuća na križu sastojala se u tome da joj je cilj bio sporo umiranje, tako da je razapeti umirao u velikim mukama i bolovima, i ne samo to, nego i u gušenju“ (fra Anto Popović). Disanje je bilo vrlo otežano.

Takvom okrutnom i teškom smrću umro je naš Gospodin. Iako je smrt na križu najveća okrutnost, Isus je umiranjem na križu pokazao da je Božja dobrotvora jača i od najveće okrutnosti. Ako pravedan čovjek završi

na križu, to mogu uzrokovati samo mržnja i zloća. Ne može to biti tek tako plod slučajnosti. U tom su se smislu u Isusovu križu, u Isusovu umiranju na križu, sukobili milosrdna ljubav Božja i ljudska zloća. I narav-

no da je pobijedila milosrdna ljubav Božja, jer se dala do kraja. „Upravo se u križu Kristovu očituje kulminacija Božjeg sebedarja čovjeku. Na križu se ljubav Božja pokazuje u krajnjoj radikalnosti: ona se predaje, izvlašćuje. To je ono zadnje što Bog u svojem sebedarju čini. Božje predanje u Isusu na križu nije samouništenje Boga, nije razbožanstvenje... Križ je 'samo' konačni izraz njegove bezuvjetne vjernosti vlastitim obećanjima. Božje samopredanje u križu Isusa Krista nije znak nekog nedostatka kao što je to slučaj kad pate stvorenja. Križ za Boga također nije neka nužnost ili moranje kao što je to kod nas (Isus slobodno odabire križ). Križ Kristov, znak Božje patnje, pokazuje da Bog trpi na božanski način (on pati u drugome): njegova patnja jest izraz njegove slobode ljubavi. Boga patnja ne pogađa kao nas, nego se on u Isusu Kristu iz svoje slobode daje patnjom pogoditi. On ne trpi zbog nekoga manjka ili ograničenosti, nego je prihvaća i podnosi iz ljubavi. Ta njegova ljubav čini da on trpi ako je odbijena“

(Stjepan Kušar). Tako sveti oci kažu: „Bog je postao čovjekom da bi mogao umrijeti“ i dodaju „da bi svojom smrću uništio našu smrt“. Tako stoji stvar s Božjom patnjom, s božanskim križem. A gdje smo mi ljudi u svemu tome? Što je s nama? Što je s našim križem, s našom patnjom?

Naša je patnja znak da smo učenici Isusa Krista

Prije svega, moramo znati da naša patnja, naša bol, naša muka, naš križ nisu naše prokletstvo, nisu naša propast, nego, naprotiv, znak da smo ljudi i učenici Isusa Krista. Ako je moj Učitelj Isus Krist strpljivo nosio križ, dao se pogoditi patnjom, što mogu očekivati od svoga života, što onda mogu očekivati od samoga sebe nego uzeti svoj križ i poći naprijed u život. Što, zapravo, Isus želi reći riječima: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom“? (Mk 8,34). Te nam Isusove riječi katkada odviše lagano prijedju preko usana kada treba tješiti one koji pate. Poziv na nasljedovanje križa, koji je među kršćanima tako omililo, može se lako zlouporabiti i dovesti do govora koji tvrdi da je patnja u sebi dobra i Bogu ugodna. Dobro bih pazio i dva puta razmislio prije nego, recimo, ženi udanoj za alkoholičara ne kažem: „Draga gospođo, to je sada vaš križ. Gledajte na Isusov križ i strpljivo nosite svoj!“ To je prejeftino, preplitko i tako ne ide. To je nedostojno čovjeka, pa prema tome ni Boga nije dostojno. Radije izaberi teži put i sve poduzeti što je u mojoj moći kako bi se suprug, odan pijanstvu, podvrgao tretmanu odvikavanja. Tek nakon što je pokušano sve što je čovjeku moguće, mogu možda tiho i obzirno – u svakom slučaju ponizno – kao prijatelj ili svećenik uputiti na Isusov križ. Potrebno je razlikovati pravi od lažnoga križa, stvarni križ od umišljenoga. A čini se da smo mi kršćani tu u velikoj opasnosti. Svoje vlastite slabosti, pa i grijeha, prikazujemo kao križeve. Nije dobro tako raditi. To nije pošteno. Jer tako Bogu nanosimo nepravdu. Križ dolazi od Boga, a grijeh i ljudska slabost sigurno ne. Zato grijeh ne može biti križ. Grijeh je grijeh, a križ je križ. A kada netko govori o nasljedovanju Krista kroz križ u svakoj mogućoj i nemogućoj prilici, treba se pitati nije li krivo shvatio Kristov križ. Naime, često činimo tako kao da se Boga mora, treba i jedino može ublažiti strašnom patnjom, tj. ako visimo na križu. Umislimo sebi da smo slični Bogu samo po križu i patnji te sve i svašta nazivamo patnjom i križem. „Jer vjerovati u trpljenje je oholost: ali trpjeti, vjerujući u Boga, jest poniznost.

Jer oholost nam može reći da smo dovoljno jaki da trpimo, da je trpljenje dobro za nas, jer smo mi dobri“ (usp. Tomas Merton), a da Bog toga možda uopće ne želi. Zato i kažemo da treba razlikovati stvarni križ od umišljenoga.

Nema životne formule po kojoj se uči nositi križ

Pred stvarnim križem, pred stvarnom patnjom najbolje je zašutjeti jer znamo i sami da će prestati i završiti tek kada se ispuni Božji plan u koji su ta patnja i taj križ ucijepljeni i zbog čega se u konačnici i nose. Jer, htjeli to priznati ili ne, ne razumijemo ni križ niti onih koji su na njemu. Isus nije došao ukinuti patnju i bol ove zemlje, nego je došao i pokazao što je to pravi križ te kako se prihvaća i kako se pati: smireno i predano koliko se može, iz ljubavi prema Bogu, za čovjeka. Kršćanin ne smije samo tako primiti trpljenje zdravo za gotovo: on ga mora posvetiti. Ništa tako lako ne postaje ne-sveto kao trpljenje. Ako trpljenje nije od Boga dopušteno, ako nije u Božjem planu, ako je križ umišljen a ne stvaran, to me čini tvrdim i oporim, krutim čovjekom. Ako je križ zaista od Boga, ako Bog stoji iza svega, to me onda čini blagim i poniznim, posvećuje me. Od Boga dopuštena patnja me oplemenjuje, čini sućutnim prema onome tko pati. Po životnom križu, po svemu onome što me na neki način razapinje u mojoj svakidašnjici (bolest, siromaštvo, nespornosti, nerazumijevanje, usamljenost, zloba ljudi koji me okružuju, nepravda i smrt), sve to postaje po Kristu i u Kristu mjesto susreta s Bogom i izvor vječnoga života ne samo moga, nego tko zna čijega još. Ne posvećuje me patnja kao takva, nego Bog kroz patnju.

„Što dobije onaj tko odbije križ? Samo povećava njegovu težinu!“ (sv. Alfonz Maria Liguori). Odbijanje stvarnoga križa odbijanje je prilike za posvetiti se, za rasti u poniznosti i blagosti, u konačnici, strpljivosti. Svaki čovjek trpi na svoj način. Svatko nosi križ onako kako zna. Nema neke životne formule po kojoj ću učiti nositi križ. Kao što se plivanje uči plivajući, kao što se hodanje uči hodajući, tako se križ uči nositi noseći ga. Isus nam nigdje u Svetom pismu nije dao nikakav teoretski odgovor za patnju, bol, muku, križ... Razumskog i potpunog objašnjenja nema ama baš nigdje. Nema nigdje ni jednoga slova kao konačnoga rješenja patnje i križa. Isusov odgovor na patnju i križ nije u riječima, nego u 'utjelovljenju'. On nam nije dao odgovor, on se učinio odgovorom. Isus je naš odgovor ili pak protu-odgovor na patnju i križ.

Foto Bani

Bitne značajke međugorske duhovnosti – međugorske poruke (X.)

Poznajući ljudsku sklonost grijehu, tvrdoću srca, mlakost i površnost u duhovnom životu, Gospa župu podlaže dugotrajnom odgojnom procesu koji treba uroditi porastom vjerskoga života. Sve je to našlo odjeka u brojnim porukama koje svjedoče o duhovnom žaru i gašenju toga žara, o usponima i padovima, o kušnjama i nadvladavanju kušnja u župi.

fra Ivan Dugandžić

Mjesto i uloga župe Međugorje

Od 1. ožujka 1984. pa do 8. siječnja 1987. Gospa je preko vidjelice Marije Pavlović svakoga četvrtka davala posebne poruke za župu, u kojima je župu pripravljalna na posebnu zadaću koju ima u njezinu i Božjemu planu. To je izrijekom rečeno već u prvoj poruci župi: „Draga djeco! Ja sam ovu župu na poseban način izabrala i želim je voditi. U ljubavi je čuvam i želim da svi budu moji. Hvala vam što ste se večeras odazvali. Želim da uvijek budete u što većem broju sa mnom i mojim Sinom. Ja ću svakog četvrtka reći posebnu poruku za vas“ (1. 3. 1984.). U toj poruci ključna su dva glagola, izabrao i voditi. Kao što je Bog nekoć sebi izabrao Izraela i strpljivo ga vodio da po njemu dopre do svih naroda, tako je Gospa izabrala tu malu župu i želi je voditi, da po njoj može doprijeti do svih ljudi.

U čemu je Gospino vodstvo? Naglašavajući često kako je ona u župi „nazočna“ (15. 3. 84.; 30. 1. 86.; 25. 3. 87.), Gospa želi župu u što većem broju okupiti oko euharistijskog stola i slušanja riječi Božje, potaknuti je na obiteljsku molitvu, posebno na moljenje krunice, čitanje Svetoga pisma, redovitu ispovijed. Sve je usmjereno na to da glavne poruke nađu plodno tlo u životu župljana kako bi mogli biti svjedoci onoga što Bog čini po Gospi. Da taj izbor župe nije svrha sam sebi, već da služi većem cilju, jasno je odmah iz iduće poruke: „Djeco draga, obraćajte se vi u župi. To je moja druga želja. Tako će se moći obratiti oni koji budu ovamo dolazili“ (8. 3. 1984.). Iz toga jasno proizlazi da je obraćenje župe u službi obraćenja hodočasnika odnosno svijeta. A budući da obraćenje nije stvar jednoga trenutka, već mukotrpan proces rasta u vjeri, ono će u različitim oblicima biti tema brojnih poruka.

To je zasigurno i razlog zašto Gospa u svojim kasnijim porukama govori o „putu obraćenja“, koristeći jednu od temeljnih biblijskih metafora. Nakon što je već prestala davati poruke za župu, još jednom joj jam-

či svoju privrženost, podsjećajući istodobno što od nje očekuje: „Ja vam dajem svoj posebni blagoslov i ostajem s vama na vašem putu obraćenja“ (25. 3. 87.). To jamstvo nipošto ne znači nekakvu povlasticu župe i njezinih članova pred drugima. Ako se zaboravi „put obraćenja“, slijedi itekako ozbiljno upozorenje: „Dječice, želim od vas napraviti prelijepi buket spreman za vječnost, ali vi ne prihvaćate put obraćenja, put spasenja koji vam nudim preko ovih ukazanja“ (25. 7. 95.).

Božji i Isusov plan po Gospi

Iako je Gospa ukazanjem i porukama pokretač i glavni subjekt svih događanja u župi Međugorje, iako često govori o svojim planovima, ipak sadržaj njezinih poruka ne ostavlja nikakvu sumnju da iza svega stoji Božji i Isusov plan sa svijetom. Tako na početku davanja poruka za župu, pozivajući na molitvu za njezino jedinstvo, Gospa otkriva i zašto je to važno: *Jer ja i moj Sin imamo poseban plan s ovom župom* (12. 4. 84.). Budući da taj plan nailazi na snažan otpor sotone, župa je pozvana da mu se odupre molitvom: *Draga djeco! Ovih dana sotona se očituje na poseban način u ovoj župi. Molite, draga djeco, da se vrši Božji plan* (7. 2. 85.). Taj poziv se u stanovitim vremenskim razmacima ponavlja sličnim riječima: *Draga djeco! Pozivam vas da svojim molitvama pripomognete Isusu u ostvarenju svih planova koje on ovdje čini* (9. 1. 86.). Katkada je to s naglaskom prave dramatičnosti: *Draga djeco! Danas vas pozivam da svi molite da se ostvare Božji planovi s vama i sve ono što Bog želi preko vas!... Draga djeco, ne dopustite da vašim srcima zavlada sotona i da budete sotonska slika, a ne moja* (30. 1. 86.).

Te teške riječi mogle bi nekoga navesti na zaključak kako se u tom trenutku u župi događalo nešto posebno uočljivo. Svjedoci toga vremena ne mogu se sjetiti nečega što bi bilo upadno u javnosti. Povod za te Gospine riječi treba tražiti u onom što se u tom času odvijalo u srcima pojedinih župljana, a što je nedo-

stupno našem ljudskom oku. Treba poći od Isusove riječi izgovorene u kontekstu obrane od bezočne optužbe farizeja kako on uz pomoć Belzebula izgoni zle duhove. Naglasivši kako je protiv svake logike i zdravog razuma tvrditi da bi sotona ustao sam protiv sebe, Isus dodaje: *Tko nije sa mnom, taj je protiv mene; tko sa mnom ne sabire, taj prosipa* (Mt 12,30). U stavu prema dobru i zlu čovjek ne može biti neopredijeljen. Ako se ne opredi-

jeli za dobro, na strani je zla. To vrijedi i za Božji i Gospin plan sa župom. Tko se svjesno ne opredijeli za nj, samim tim je na strani suprotne stvarnosti, plana sotone.

Gospina prepoznatljiva pedagogija

Poznajući ljudsku sklonost grijehu, tvrdoću srca, mlakost i površnost u duhovnom životu, Gospa župu podlaže dugotrajnom odgojnom procesu koji treba uroditi porastom vjerskoga života. Sve je to našlo odjeka u brojnim porukama koje svjedoče o duhovnom žaru i gašenju toga žara, o usponima i padovima, o kušnjama i nadvladavanju kušnja u župi. Sukladno tomu, u porukama se prepoznaje i mijenjanje Gospina raspoloženja spram župe i župljana, od izraza zadovoljstva do neskrivene razočaranosti i oštih upozorenja koja kulminiraju u prijetnji prestankom davanja poruka. Štoviše, nekoliko četvrtaka Gospa nije dala poruku za župu (26. 4. 84.; 14. 6. 84.; 28. 6. 84.). A pitanje vidjelice Marije, zašto nije bilo poruke, iskoristila je da dade ozbiljno upozorenje: *Ne želim nikoga siliti na ono što sam ne osjeća i ne*

želi, iako sam imala za župu posebne poruke, kojima sam željela probuditi vjeru svakog vjernika. No jedan posve mali broj prihvatio je poruke četvrtkom (30. 4. 84.). Tako se i preskakanje poruke pokazuje pedagoškim sredstvom kojim želi doprijeti do što većeg broja župljana i učiniti ih svojim svjedocima.

Ta pedagogija slična je onoj koju Bog u Starom zavjetu primjenjuje na svoj izabrani narod. Izrael je bio ponosan na riječ Božju po Mojsiju: *Jahve je odabrao tebe između svih naroda na zemlji da budeš njegov narod, njegova predraga svojina* (Pnz 14,2), ali je jednako tako bio svjestan da ga je Bog postavio za *svjetlost narodima, da spas moj do nakraj zemlje doneseš* (Iz 49,6). U trajnom raskoraku između uzvišenosti svoga izabranja i manjkavosti u ostvarenju poslanja, Izrael je morao slušati oštre riječi upozorenja, opomene, sve do prijetnje potpunim odbacivanjem. Sve je to bio dio Božje pedagogije kako bi njegov narod shvatio da ga Bog odgaja i *podvija kao što čovjek odgaja sina svoga* (Pnz 8,5).

I Gospa slično postupala sa župom koju želi odgojiti za poslanje koje joj je namijenila. Ponajprije otvoreno govori o njezinu posebnom izabranju, jamčeći joj svoju ljubav i privrženost: *Draga djeco, volim vas i na poseban način sam izabrala ovu župu koja mi je milija nego ostale, gdje sam rado boravila, kad me je Svevišnji slao* (21. 3. 85.). Iako te riječi zvuče laskavo, nijedan ih župljanin ne smije tako shvatiti. One su izrečene da budu trajan poticaj za ono što Gospa od župe očekuje, a od vremena do vremena župa se mora suočiti s istinom o sebi koja nije nimalo laskava: *Draga djeco! Danas je dan kada vam upućujem poruku za župu. Ali, cijela župa ne prihvaća poruke i ne živi po njima. Ja sam žalosna, i želim da me, draga djeco, slušate i da živite po mojim porukama* (14. 2. 85.). Žalost zbog lošeg odziva župe može poprimiti prizvuk vrlo ozbiljnog upozorenja: *Draga djeco! Ova župa, koju sam izabrala, posebna je i razlikuje se od ostalih... Vi morate najprije primiti poruke, a onda ostali. Vi ćete odgovarati meni i mom Sinu Isusu* (6. 2. 86.).

Majčinska ljubav iznad svega

Ipak, kroz sva brojna upozorenja i opomene župljanima zrači osnovna i bitna istina, da sve to dolazi od Majke koja ljubi svoju djecu i izlazi im u susret. A oni ne moraju biti savršeni, da bi ih prihvatila. Dovoljno je da je prepoznaju i zavole kao majku: *Draga djeco! Već sam vam rekla da sam vas izabrala na poseban način, onakve kakvi jeste. Ja, Majka, sve vas ljubim. I, u svakom trenutku kad vam je teško, ne plašite se! Ja vas ljubim i onda kada ste daleko od mene i moga Sina*

(24. 5. 84.). Ta bezuvjetna ljubav, bez naših prethodnih zasluga, potvrđena je doskora u načinu kako Gospa upozorava župu da treba više moliti. Prvo je vrlo blago rekla: *Ja, vaša Majka, kažem vam da malo molite* (9. 6. 84.). Sljedeći četvrtak nije bilo poruke, nad čim su se župljani morali zamisliti, a onda je tješan dana poslije uslijedio samo trostruki poziv: *Molite, molite, molite!* (21. 6. 84.).

Otrprike pola godine poslije toga Gospa je opet osjetila potrebu podsjetiti župu da je ljubi i da bi na tu ljubav trebalo uzvratiti ljubavlju: *Budite svjesni, ljubljeni moji, da sam ja vaša Majka i da sam došla na zemlju da vas učim iz ljubavi slušati, iz ljubavi moliti* (29. 11. 84.). A godinu dana potom opet dolazi poruka puna tople majčinske ljubavi koja bi trebala župu pokrenuti na ozbiljniju molitvu: *Draga djeco! Ja, vaša Majka, volim vas i želim vas poticati na molitvu... Ja sam Majka, pa iako osjećam bol za svakim koji odluta, lako opraštam i veselim se svakome djetetu koje mi se obrati* (14. 11. 85.).

Svjedočenje iz ljubavi prema Majci

Bez obzira na promjenu Gospina raspoloženja u odnosu prema župi i na katkada oštar ton njezinih poruka, njezina majčinska ljubav prema župljanima nikad nije upitna. Svi su oni, bez obzira na to što ih katkada mora i oštrije ukoriti, njezina draga djeca. Kroz gotovo tri godine Gospa će se istim onim dirljivim riječima kojima se od početka obraćala vidiocima: „draga djeco“ obraćati cijeloj župi i odgajati je za posebno poslanje. Zato se svaki župljanin, polazeći od tih riječi, može smatrati polaskanim što ga Gospa oslovljava svojim djetetom, ali mora biti svjestan i velike odgovornosti.

To što su vidioci u početcima sami prepoznali kao svoje poslanje Gospa je poslije izričito tražila od cijele župe: *„Draga djeco! Pozivam vas da u svemu budete slika drugima, napose u molitvi i svjedočenju. Draga djeco, ne mogu bez vas pomoći svijetu“* (28. 8. 1986.). Devet godina poslije toga taj poziv na svjedočenje zamijenila je još jačim izrazom, tražeći od svih koji prihvaćaju poruke da budu njihovi misionari: *„Draga djeco! Danas vas pozivam da postanete misionari mojih poruka, koje dajem onovdje preko meni dragog mjesta... i da ih predvodite u čitav svijet tako da rijeka ljubavi poteče u narod pun mržnje i nemira“* (25. 2. 1995.). Već tu se jasno naziru konture Međugorja kako ga poznamo danas, trideset godina od njegova početka. Bez ikakvih svojih zasluga, zahvaljujući Gospinu izboru i ljubavi prema toj maloj župi, Međugorje je postalo mjesto Gospine nazočnosti za cijeli svijet i sve ljude koji traže Boga.

Foto Darni

Sveta Misa – srce i duša naše vjere, Srce svijeta i Sunce spasa (VI.)

Nitko nam bolje od Marije, Majke Isusove, ne može reći koliko je sveta Misa velik i neizmjeran dar Božji. Ona je Majka velikoga Svećenika, Majka Euharistije. Ona nam govori o neprocjenjivoj vrijednosti toga dara.

fra Petar Ljubičić

Gospa nas je pozvala da nam Misa bude život

Gospa nas potiče da s ljubavlju i radošću slavimo i proživljavamo najradosniji susret s Bogom. Ona najbolje zna što to za nas znači biti s Isusom na stvaran euharistijski način – živjeti s Isusom euharistijski. Ona nas neumorno poziva da živimo tim milosnim životom. Uči nas kako će nam Misa uvijek biti radosni susret s najvećim prijateljem – Bogom koji nas neizmerno ljubi. Ona želi da nam Misa bude život. Tek tada život dobiva svoj puni smisao i mi znamo što smo tu.

Gospa je u poruci od 3. travnja 1986. poručila: „Draga djeco! Želim vas pozvati na proživljavanje svete Mise. Ima vas mnogo koji ste osjetili ljepotu svete Mise, a ima i onih koji nerado dolaze. Ja sam vas izabrala, draga djeco, a Isus vam daje svoje milosti u Misi. Zato proživljavajte svjesno svetu Misu i nek vam bude radostan dolazak. S ljubavlju dolazite i prihvaćajte svetu Misu...“

Ako smo otkrili svu ljepotu i uzvišenost, neizmjernu vrijednost i sve milosti misnoga slavlja, onda radosno i svjesno, s ljubavlju i zdušno dolazimo Boga proslaviti misnom žrtvom. Postaje nam to najradosnijim i najsigurnijim, najspasonosnijim i blagoslovljenim susretom. U to su se uvjerali mnogi hodočasnici koji su posjetili svetište Kralji-

ce Mira u Međugorju. Koliko je njih reklo: „Hodočasničku večernju svetu Misu ne mogu nikada zaboraviti! Radost koju doživjeh u vrijeme Mise ne mogu opisati i uvijek me iznova vuče u Međugorje.“ „Ovo mi je najljepša Misa u životu“, reče mlada Njemica.

„Ljepota svete Mise sastoji se u tome što je to živa žrtva ljubavi Kristove, koji se daje za nas. Svaki put kad smo na sv. Misi i kad se slavi sveta Misa, moramo znati da je uvijek riječ o nekome tko nas toliko voli da je uvijek spreman darivati nam sebe, i to bez uvjeta i ustezanja. Ljepota je u tome što nam je Bog spreman oprostiti i iskazati milosrđe, hraniti dušu i tijelo. Osjetiti tu ljepotu – znači duboko ući u tajnu Božje ljubavi te svaki dan i u svemu neprestano nastojati, živjeti s tom ljubavlju, životom biti odgovor.“ (Slavko Barbarić: *Slavite Misu srcem!*, str. 52-53.)

„A Misa nije ništa drugo nego gozba s božanskim prijateljem. I još više od toga. To je živa žrtva božanskoga života, koji se daje za nas i za naše spasenje. Za naš mir i za našu ljubav. Stoga Kristova euharistijska ljubav zaslužuje da je proživljavamo. Da osjetimo njezinu ljepotu. Da budemo svjesni ponuđene nam milosti i otvoreni za milost. Da s ljubavlju dolazimo na Misu te da je odgovorno i svjesno prihvaćamo.“ (Slavko Barbarić, *nav. dj.*, str. 54.)

Najviše svoga vremena provodimo radeći ono što nam je drago i što nas usrećuje. Međutim, ako nam je stalo do Boga, ako smo Bogu dali prvo mjesto u životu, onda ćemo svoje najdragocjenije vrijeme provoditi s Bogom slaveći Ga svetom misnom žrtvom.

U Gospinoj poruci od 25. travnja 1988. čitamo da je sveta Misa središte života, sam život, a da je crkva kao zgrada posvećena božanskom nazočnošću te da smo svi mi vjernici pozvani na svetost koja proizlazi iz susreta sa svetim: „Draga djeco! Bog vas želi učiniti svetima. Zato vas preko mene poziva na potpuno predanje. Neka vam sveta Misa bude život. Shvatite da je crkva Božja palača. Mjesto na kojem vas okupljam i želim vam pokazati put prema Bogu. Dođite i molite! (...) Vjerujte i molite da vam Otac umnoži vjeru, a onda tražite što vam je potrebno.“

Biti savjestan, dobar i svet obveza je svakoga čovjeka, poglavito kršćanina – vjernika. Svetost je dar – milost koju nam samo Bog može podariti. Svet je tko u svakome trenutku svoga života traži volju Božju, tko svoje misli, riječi i djela, to jest sav život, usklađuje s voljom Božjom. Dakle, tko ima potpuno i posvemašnje povjerenje u Boga, tko Bogu vjeruje svakoga trenutka, tko Bogu stalno govori: „Evo me, Gospodine, neka Tvoja volja bude sada i uvijek sa mnom i sa svima“, taj kroči sigurnim putem svetosti i neporočnosti. Sveta Misa kao najveća molitva ponajviše nas posvećuje i čini novim Božjim ljudima.

„Draga djeco! Želim vam reći da je ovo vrijeme napose za vas iz ove župe (...) Radite na sebi! Dolazite na Misu, jer je ovo vrijeme darovano vama. Dragi djeco, ima dosta onih

koji dolaze redovito unatoč nevremenu, jer me vole i žele na poseban način pokazati svoju ljubav. Od vas tražim da mi iskazete ljubav dolaskom na Misu, a Gospodin će vas nagraditi obilno...“ (21. studenoga 1985.).

Majka nam poručuje da je vrijeme u kojem živimo dar Božji, dar nama. S njim se ne smijemo igrati. Zato trebamo činiti sve kako bismo ga što bolje vrjednovali i iskoristili radeći na sebi. O tome kako tko provodi svoje vrijeme ovisi i kakav će biti čovjek. Najbolje je posvetiti svoje vrijeme i provoditi ga tamo gdje ćemo kao ljudi sebe najviše usavršiti, oplemeniti i posvetiti.

Najviše svoga vremena provodimo radeći ono što nam je drago i što nas usrećuje. Međutim, ako nam je stalo do Boga, ako smo Bogu dali prvo mjesto u životu, onda ćemo svoje najdragocjenije vrijeme provoditi s Bogom slaveći Ga svetom misnom žrtvom. Tako posvećujemo svoje vrijeme i sebe; dozrijevaмо u ljude Božje, apostole bratske ljubavi i mira. To je ona nagrada o kojoj Gospa govori. A, naravno, Bog nam u raju sprema radosno iznenađenje za svaku minutu koju smo s Njim proveli u ljubavi i zajedništvu.

Sveta Misa bi trebala biti doživljaj Boga

„Draga djeco! Pozivam vas na zauzetiju molitvu i slušanje sv. Mise. Želim da vaša Misa

bude doživljaj Boga. Želim posebno reći mladima: Budite otvoreni Duhu Svetomu. Jer Bog vas želi k sebi privući u ovim danima kad sotona djeluje...“ (16. svibnja 1985.).

Nigdje ne možemo tako osjetiti, iskusiti i doživjeti blizinu i ljubav Božju kao u sve-toj misnoj žrtvi. Dobro se kaže: „Sveta Misa je Isus s nama, a sveta pričest Isus u nama.“ Živoga Boga primamo u svoje srce i tako se s Njim sjedinjujemo. Da bismo mogli doživjeti i iskusiti Boga, potrebno je otvoriti Mu se potpuno, predati Mu se, pokajati se za sve svoje prijestupe, dopustiti da nas Njegov duh zahvati, preporodi i posveti.

Gospa je k nama došla da nam pripomogne u kušnjama i zato nas uvijek iznova poziva na obraćenje i pokoru, na čvrstu vjeru i obnovu molitve u obiteljima, na slavljenje svete Mise: „Draga djeco! Danas vas pozivam na obnovu molitve u vašim obiteljima (...) Potičite najmlađe na molitvu i djecu da idu na svetu Misu...“ (7. ožujka 1985.).

Svi smo pozvani, a ponajprije djeca, što prije upoznati i zavoljeti ono što je srce i duša naše vjere – svetu Misu. Naša je sveta dužnost na to poticati djecu i davati im pravi primjer, a najbolji je primjer radosno sudjelovanje na tom uzvišenom slavlju.

„Sudjelujući u misnoj žrtvi, čovjek pojedinac uskrisava na novi život, postaje kruhom života te svjetlo i put u ovome svijetu

Majka nam poručuje da je vrijeme u kojem živimo dar Božji, dar nama. S njim se ne smijemo igrati. Zato trebamo činiti sve kako bismo ga što bolje vrjednovali i iskoristili radeći na sebi. O tome kako tko provodi svoje vrijeme ovisi i kakav će biti čovjek. Najbolje je posvetiti svoje vrijeme i provoditi ga tamo gdje ćemo kao ljudi sebe najviše usavršiti, oplemeniti i posvetiti.

punom smrtonosne hrane, mraka i bespuća. Sudjelujući u misnoj žrtvi, čovjek ozdravlja da bi donosio zdravlje. Posvećuje se da bi pozivao na posvećenje. Dobiva zadaću da ide i donosi mir. Zato se i kaže: IDI U MIRU! Sudjelujući na Misi, čovjek skrhan zlom i grijehom, sputan okovima smrti, ustaje na novi život radosti i zajedništva s Bogom i s ljudima. Dolazi umoran, a vraća se odmoran.

Dolazi kakav jest, a vraća se kakav može biti te dobiva snagu da takav i ostane. Sudjelujući u Misi, čovjek kao pojedinac postaje EUHARISTIJSKI ČOVJEK. Zahvalan i spreman u jednostavnosti ljubavi i predanja surađivati s Bogom i s ljudima na stvaranju novoga svijeta.“ (fra Slavko Barbarić, *nav. dj.*, str. 14.)

Potresno obraćenje studentice iz Njemačke

Mlada djevojka, studentica, odgojena u katoličkoj obitelji, sve se više udaljavala od Boga. Godinama je živjela grješnim životom te je prestala ići u crkvu i primati sakramente. Izgubila je vjeru zalazeći u sumnjivo društvo i uzimajući hašiš i alkohol.

Priznaje da je u Međugorje došla, a da ni sama nije znala zašto. Nisu je zanimala ukazanja jer u Boga nije vjerovala. Prvi dani u Međugorju bili su joj teški.

Nastavak na 14. str. ►

Strpljivost

Danas, a vjerojatno i ne samo danas već otkako čovjek postoji, nestrpljivost je jedno od njegovih trajnijih obilježja. Hoće sve i odmah, a ako to ne ostvari, stotinu je krivaca. Strpljivosti nas uči Sveto pismo, čitajmo ga; uči nas Kraljica Mira, živimo njezine poruke.

Isus je strpljiv

„Kraljevstvo je nebesko kao kad čovjek posije dobro sjeme na svojoj njivi. Dok su njegovi ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, posije posred žita kukolj i ode. Kad usjev uzraste i isklasa, tada se pokaza i kukolj. Sluge pristupe domaćinu pa mu reku: 'Gospodaru, nisi li ti dobro sjeme posijao na svojoj njivi? Odakle onda kukolj?' On im odgovori: 'Neprijatelj čovjek to učini.' Nato mu sluge kažu: 'Hoćeš li, dakle, da odemo pa da ga pokupimo?' A on reče: 'Ne! Da ne biste sabirali kukolj iščupali zajedno s njim i pšenicu. Pustite nek oboje raste do žetve. U vrijeme žetve reći ću žeteocima: Pokupite najprije kukolj i svežite ga u snopove da se spali, a žito skupite u moju žitnicu.'” (Mt 13, 24-30).

Netko reče: „Da mi je biti Bog samo pet minuta... Kako bih doveo u red neke stvari...”

Marija je strpljiva

Koliko je strpljenja morala imati Marija, Isusova majka. Toliko nejasnoće, trpljenja, preprjeka i kušnji na putu... Ali Marija je strpljiva; umije čekati, vjerovati i nadati se...

Marija je i danas strpljiva – s nama. Iako nismo uvijek dobri, ona nam kaže „Draga djeco“. Iako uglavnom ni približno ni-

smo ostvarili ono na što nas je pozvala, ona zahvaljuje: „Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!”

Što činim, ako Bog ne ispuni moje molitve, želje, zahtjeve?

Fra Slavko Barbarić o strpljivosti

Današnji čovjek „često nema vremena ni strpljivosti, pa u svojem traženju radosti i mira odlazi s pravoga puta koji Gospodin pokazuje, i odbacuje sredstva koja Gospodin preporuča, a prihvaća one putove i sredstva koji mu obećavaju trenutačni mir i radost, zadovoljstvo i sreću. Današnji svijet pruža izobilje takvih putova i sredstava kojima čovjek lako povjeruje i prihvaća ih te ugrozi sebe i druge.“

„Tko nema strpljenja za molitvu, ne može reći da pripada Gospi.“

Naša strpljivost

Neki je čovjek dobro pripremio, uzorao i zasijao svoju malu njivu. Čudio se što prvih nekoliko tjedana sjeme tako sporo niče. Kod svoga je susjeda vidio već jake zelene klasove. Iz dana u dan postajao je sve nestrpljiviji. Od brige nije mogao ni spavati. Napokon smisli bezumnju ideju. Otrča na svoju njivu i započe male, nježne vlati vući, povlačiti. To

Marija je i danas strpljiva – s nama. Iako nismo uvijek dobri, ona nam kaže „Draga djeco“. Iako uglavnom ni približno nismo ostvarili ono na što nas je pozvala, ona zahvaljuje: „Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!”

bijaše, naravno, mučan posao, ali konačno je bio gotov. Susretne na putu susjeda i pohvali se da je pomogao rasti svome žitu. Znatiželjnici otrčaše na njivu. Vidješe sve uništeno i uvenulo. I još dugo su u tom selu ismijavali čovjeka koji nije znao čekati.

Jesam li strpljiv/a sa sobom?

Trgovac je htio na brzinu iškolovati sina. Opazivši vrlo opširan program koji mu je nudio ravnatelj škole, začuđeno upita: „Pa zar moj sin mora sve to učiti? Platit ću vam da mu skratite školovanje. Koliko tražite?“ Ravnatelj mirno odgovori: „Sve ovisi o tome što želite da mali postane. Vidite, kad Bog stvara hrast, uzme si obično dvadesetak godina. Ali ako treba stvoriti tikvu, dovoljna su mu i dva mjeseca.“

Jesam li strpljiv/a s drugima?

Mirjana Dragičević-Soldo (6/7)

Gospa traži od nas srijedom i petkom post o kruhu i vodi. Ja znam da se mnogima od vas to baš i ne sviđa, da je to najteže što Gospa traži. Jako je simpatično ovdje u Međugorju vidjeti toliko različitih nacija, različitih naroda, a kako smo zapravo svi jednaki i kako, kad nam je nešto teško, svi na isti način plaćemo i kukamo. Primjerice, kad kažem hodočasnici post o kruhu i vodi, uvijek me pitaju, može li barem kava ujutro. Kažem im, može, ali prije nego što se Gospa probudi da vas vidi! Onda neki pitaju, može li ručak a ne večera. Neki čak pitaju, a kako u srijedu, koliko je u srijedi sati. Kao da ne znaju koliko srijeda traje i koliko petak traje! I tako se na različite načine pokušavaju opravdati, ako ne bude baš onaj post koji Gospa traži. Ali, Gospa je bila jasna, ona kaže kruh i voda. Ona ne traži post od onih koji su bolesni, ako su zaista bolesni. Pod tim se ne misli na glavobolje, ako nekoga boli stomak. Ona misli na one koji su zaista bolesni. Ti ljudi će kroz molitvu shvatiti što drugo mogu učiniti u zamjenu za post o kruhu i vodi, a svi ostali neka mole da im Bog pomogne da mogu postiti onako kako Gospa želi. Moći postiti dar je Božji.

Gospa traži da se ispovjedamo barem jedanput mjesečno. Ona kaže da nema čovjeka na zemlji koji nema potrebu za mjesečnom ispovjedi. Traži da vratimo Bibliju u obitelji. Kad Gospa dadne poruku meni kao vidjelici, ona je meni ne objašnjava. Ona je meni da na isti način na koji je ja odmah prenesem vama. Ja mislim da kad Gospa kaže „Vratite Bibliju u obitelji“, ona želi reći da je otvorimo svaki dan, da pročitamo dvije-tri rečenice, nije bitno koliko, ali da je Biblija prisutna u našoj kući, a ne da je imamo kao jedan suvenir, da možemo reći da imamo Bibliju, ali da je nikad ne otvaramo.

Za mene je jako važna Gospina poruka od 2. travnja. To je prvi put u svim ovim godinama ukazanja da sam skupila hrabrosti i počela pred Gospom komentirati poruku. Gospa je rekla: „Draga djeco, obnovite Crkvu.“ Prepala sam se, jer to nije baš lako. Osjetila sam se malenom, i svi oni koji su bili sa mnom... Tko smo mi da obnovimo Crkvu? I pitala sam je: „Kako,

Majko, to od nas očekuješ? Što mi možemo učiniti?“ Ona je rekla: „Draga djeco, prvo obnovite sebe, obnovite svoje obitelji, a ja ću vam pomoći da obnavljate druge.“ I to ja vas molim sada: obnovimo sebe, obnovimo svoje obitelji, da onda možemo obnavljati druge.

Snimio Siniša Hancić

► Nastavak s 13. str.

Na Veliki četvrtak, za vrijeme klanjanja Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu, u kapelici ukazanja dogodilo se čudo. Ona svjedoči: „U meni su se izmjenjivali sretni trenutci: Ja vjerujem! Bog postoji! On je čovjekom postao. Postao je kruhom. Posebice sam osjetila da je On prisutan u posvećenju hostiji. Od sreće sam plakala. I idućih sam dana mnogo plakala. Ali u istom trenutku iskusi-la sam milosrdnu Božju ljubav. Na Veliku sam se subotu ispovjedila, a onda slavila Uskrs. I ja sam od smrti uskrsnula.“

Dalje nastavlja: „Mjesecima sam bila blažena: kada sam bila na Misi, kada sam molila, kada sam izgovarala ime Marijino ili Isusovo ili samo na njih mislila. Moj se život potpuno promijenio, onako kako nikad nisam mogla ni zamisliti. Prestala sam pušiti, piti, slušati rock. Sretna sam. Sveta je Misa vrhunac moga dana, ona me čini presretnom. Kralj svih kraljeva dolazi u moje srce zato što me voli i preko mene sve druge koje susrećem. Sigurna sam da će me Bog po Mariji i ubuduće voditi!“

Ova je djevojka odgovorila na Božji zov te Mu se potpuno posvetila. U ovoj se zajednici svaki dan službeno moli sedam sati te se vječno klanja Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu.

„Naš se život treba odvijati oko Euharistije. Uprite svoje oči u Njega, jer On je svjetlost. Donesite svoje srce i zatvorite ga u Njegovo Božansko Srce. Ištite odvažnost da vam udijeli milost te ga upoznate, ljubav da ga ljubite, odvažnost da Mu služite. Gorljivo Ga tražite!“

(Blažena Majka Terezija)

„Po Mariji, Majci Euharistije, koja je uzrok naše radosti, vi ćete otkriti da nigdje na zemlji niste više dobro došli, nigdje više ljubljani, do kod Isusa, koji živi i istinski je prisutan u Presvetom sakramentu. On je tu stvarno u svojoj Osobi i čeka baš Tebe!“

(Blažena Majka Terezija)

„Slijedeći Mariju, ne možeš zalutati. Kad joj se moliš, ne možeš ostati bez nade. Dokle god o Njoj razmišljaš, bit ćeš na stazi. Ne možeš posrnuti, dok te Ona podupire. Ničega se ne moraš bojati, dok te Ona štiti. Ako Njoj odgovara tvoje vjerno putovanje, stići ćeš do svoje luke sigurnosti ne klonuvši.“

(Sv. Bernard)

Priča o ljubavi, obitelji, svetosti i žrtvi (II.)

Donosimo nastavak ispovijedi žene koja svjedoči kako je s Bogom sve moguće. Naime, njezinih dvoje novorođenčadi umrlo je ukratko poslije poroda, a u trećoj trudnoći otkriveno je da majka boluje od teške bolesti. Da bi sačuvala zdravlje i život djeteta u utrobi, odgodila je vlastito liječenje i nekoliko mjeseci nakon rođenja sina Francesca umrla. Videofilm, svjedočanstvo ove hrabre majke, sudionici 23. Mladifesta gledali su na velikom zaslonu pokraj vanjskoga oltara međugorske župne crkve, a Chiarin muž Francesco obećao je iduće godine doći sam svjedočiti o životu ove hrabre obitelji iz Rima.

Okolo 35-og tjedna trudnoće liječnici su nam počeli sugerirati carski rez jer je mogućnost za prirodni porod bila vrlo mala. Prvo, zbog toga što je nedostajalo nešto više od mjesec dana do poroda, drugo, zbog toga što Marija nije imala hipofizu, a ona je dio mozga koji proizvodi hormone koji stimuliraju pojavu trudova i, treće, količina vode koja se nalazila u mome trbuhu bila je toliko velika da je postojao rizik da voda pukne i prije vremena. Danijeli sam rekla da ipak želim probati roditi prirodnim putem. Odgovorila mi je: „Slušaj, ako želiš, možemo probati induciranim porodom, ali ti ne mogu obećati da će uspjeti jer posebno u prvim trudnoćama nije rečeno da će dobro završiti“.

Tjedan dana prije nego što se Marija rodila otišli smo na posljednji pregled. Kada me je liječnik u rađaonici pregledao, popipao mi je trbuh i rekao: „Ne, više nipošto ne

Dana kada je Marija rođena moći ću se sjećati kao jednoga od najljepših dana u svome životu. Djeci ću moći pričati da im je Gospodin darovao zaista posebnu sestru, koja na Nebu moli za njih.

možemo čekati“. Taj tjedan pripreme bio je težak jer smo znali da je trenutak koji smo čekali osam mjeseci konačno stigao. Moli-li smo zajedno jer se nismo osjećali spremnima, kao što se na kraju krajeva nismo osjećali spremnima za sve ovo. No, Gospodin nas je ipak doveo do osmoga mjeseca trudnoće i to u vedru ozračju. Toga dana, kada su nam to saopćili, vratili smo se kući malo obeshrabreni jer nam je bilo žao što se nismo ni snašli, a datum rođenja naše kćeri bio je već određen. No začudo, te iste večeri počeli su prvi trudovi, ali im nisam pridavala previše značenja jer sam mislila da nije riječ o pravim trudovima pred porodom.

Nezaboravni trenutak

Na dan odlaska u bolnicu, kada sam otišla na kontrolni pregled, liječnik me pogledao i upitao, jesam li ovoga tjedna imala kakve bolove. „Da, jesam, ali ništa bitno.“ Zatim je pogledao Danijelu i rekao: „Gospoda je otvorena već šest centimetara, ako pustimo da ide svojim tokom, sama će roditi.“ Najprije su svi bili uvjereni da ću roditi carskim rezom, no sada su svi bili za prirodni porod. Odveli su me u rađaonicu. Rekli su mi: „Slušaj, sada ćemo puknuti plodnu vodu, no možda će za to trebati i više sati. Kod prvih poroda sve se malo oduži.“ „Dobro.“ Amnionska vreća bila je prazna u pet minuta. Moram napomenuti da žene obično imaju 800 ml do litre, a ja sam imala više od sedam litara. I osjećala sam se još uvijek dobro. Bilo je čudno jer sam mogla bez problema spavati. Uopće nisam osjetila težinu ove trudnoće.

Potpuno prirodan porod i sve porođajne muke trajali se samo dva sata. Nije bio potreban ni oksitocin radi induciranja poroda, a nije bio potreban ni carski rez. Zapravo, nije trebalo ništa od onoga što su mi ranije predlagali. Nije bilo nikakvih kontraindikacija. Rodila se Marija. A kada sam je ugledala... Bio je to trenutak koji nikada neću zaboraviti. U tom sam trenutku shvatila da smo snažno vezane iako nisam razmišljala o tome da će ona samo kratko biti s nama. Bila je sa mnom povezana jer je bila moja kćer. Nakon toga su je odnijeli, a kada se Enrico vratio i donio mi Mariju na rukama, bio je to još jedan nezaboravan trenutak. Moj muž je držao Mariju u naručju i gledao je tako ponosno. Bio je tako sretan zbog nje. Bila sam sigurna da nije mogla imati boljega oca.

Ono što smo od Gospodina zatražili, osim prirodnoga poroda što nam je i uslišao, bilo je da se rodi živa i da je krstimo. Kada se Enrico vratio, rekao mi je: „Živa je. Krstili smo je.“ Bio je to najveći dar koji nam je Gospodin mogao dati. Držali smo je oko pola sata. Uspjeli su je upoznati njezini djedovi i

Ono što smo od Gospodina zatražili, osim prirodnoga poroda što nam je i uslišao, bilo je da se rodi živa i da je krstimo. Kada se Enrico vratio, rekao mi je: „Živa je. Krstili smo je.“ Bio je to najveći dar koji nam je Gospodin mogao dati. Držali smo je oko pola sata. Uspjeli su je upoznati njezini djedovi i bake i neki prijatelji. Zatim smo je pripremili i Enrico ju je otpratio.

bake i neki prijatelji. Zatim smo je pripremili i Enrico ju je otpratio.

Ono što vam mogu reći jest da mi tih pola sata uopće nije djelovalo kratko. Bilo je to nezaboravnih pola sata.

Da sam pobacila, ne vjerujem da bih se sjećala dana pobačaja kao dana slavlja ili kao trenutka u kojem sam se nečega oslobodila. Mislim da bi to bio trenutak koji bih sigurno nastojala zaboraviti, trenutak velike patnje.

Dana kada je Marija rođena moći ću se sjećati kao jednoga od najljepših dana u svome životu. Djeci ću moći pričati da im je Gospodin darovao zaista posebnu sestru, koja na Nebu moli za njih.

Mamama koje su izgubile svoju djecu želim posebno reći... Želim im reći: Mi smo bile mame. Imale smo taj dar. Nije bitno koliko je trajalo, mjesec, dva mjeseca, nekoliko sati; bitno je da smo mogle imati taj dar i to je nešto što se ne može zaboraviti.

Nekoliko mjeseci poslije Chiara je ponovno zatrudnjela. Ali i u tom slučaju radost prve vijesti bila je uzdržana prvim ultrazvukom, koji nije dao pozitivne rezultate. Dijete, koje je bilo muško i kojemu su dali ime David, nije imalo noge. Naoružani vjerom i ljubavlju koja je uvijek podržavala njihov brak, dvoje supružnika je odlučilo trudnoću iznijeti do kraja vjerujući da ključeve života i smrti drži jedino Bog. Svjedoče to i prijatelji koji se sjećaju Enrica koji im je pričao o osjećaju radosti zbog toga što ima dijete, makar ono nema noge. No nažalost, oko sedmog mjeseca novi pregled ultrazvukom otkrio je da uz nedostatak donjih udova, kod maloga Davida postoje malformacije unutarnjih organa. „Dijete je nesposobno za život“, bila je presuda. Nesposobno je možda bilo za zemaljski život, ali ne i za onaj nebeski. David se rodio 24. siječnja 2010., i nakon što su odmah slavili njegovo krštenje, roditelji su molitvom pratili njegov kratki život, sve do

posljednjeg izdisaja. I na Davidovu je pogrebu bilo toliko ljepote, toliko vjere, pa možda i neka iskra zavisti zbog te radosti kojom su zračili njegovi roditelji unatoč križu koji su nosili.

Odgodila je liječenje nastavljajući trudnoću

Unatoč trpljenju, traumama i osjećaju obeshrabrenja, Chiara i Enrico se nikada nisu zatvorili životu pa je nakon nekoga vremena stigla nova trudnoća: Francesco. I napokon je sve bilo u redu, ultrazvukom je potvrđeno dobro zdravlje djeteta. Ali u petom mjesecu dolazi novi križ. Chiari je dijagnosticirana teška rana na jeziku te se nakon prvoga zahvata potvrdila najgora od svih pretpostavki – karcinom. Unatoč tomu, Chiara i Enrico nisu izgubili vjeru i, „sklapajući savez“ s Bogom odlučili su još jednom životu reći „da“. Chiara je bez imalo promišljanja branila Francesca i, izlažući se velikom riziku, odgodila svoje liječenje nastavljajući trudnoću. Naime, tek se nakon poroda djeteta mogla podvrgnuti radikalnijem operativnom zahvatu i ciklusima kemoterapije i zračenja.

Francesco je rođen zdrav i lijep 30. svibnja 2011., a Chiara je bila toliko tjelesno iscrpljena da je prvo izgubila i vid na desno oko, a nakon godinu dana bitke, nije izdržala. U srijedu 13. lipnja 2012., na blagdan sv. Ante, oko podne, okružena rodbinom i prijateljima, završila je bitku protiv „zmaja“ koji ju je progonio, kako je nazivala tumor misleći na čitanje iz Otkrivenja. U pismu koje je napisala svomu sinu Francesco kaže: „Ja idem u Nebo brinuti se za Mariju i Davida, a ti ostani s tatom. Tamo ću moliti za vas.“ Chiarina je želja bila da se na njezin sprovod ne donosi cvijeće, a njezina je obitelj svakom sudioniku darovala maleni cvijet kao znak i simbol života, kao i njezinu sliku s pjesmom koju joj je napisao i posvetio suprug Enrico.

(Prevela Marija Dugandžić)

Zajednica Milosrdni Otac – put u novi život

U Međugorju, u sklopu Katoličke Crkve, djeluje Zajednica Milosrdni Otac, koja se bavi različitim vidovima ovisnosti koje nosi suvremena civilizacija (droga, alkohol, kocka, internet, videoigrice, mobiteli...). Zajednica je s radom počela u ožujku 1999. i u njoj je danas sedamdesetak mladića. O njima svakodnevno skrbe upravitelj Zajednice fra Svetozar Kraljević te njezini voditelji Toni Kozarić, Milan Rašić i Goran Vidačak.

Proces ulaska u Zajednicu traje oko mjesec dana. Ulaskom u nju ne prestaje suradnja s obitelji, jer bez potpore obitelji proces rehabilitacije ovisnika ne daje dobre rezultate. Obitelj je ključna i u situaciji kad momak, prije kraja rehabilitacije, samovoljno napusti Zajednicu, odnosno ponovno zatraži povratak u nju. Suradnja s obiteljima je svakodnevna, a jednom mjesečno organizira se susret roditelja na kojemu se zajednički razgovara o tijeku rehabilitacijskog procesa članova Zajednice.

Fra Svetozar Kraljević o ovisnosti

Mladi ljudi dolaze u Međugorje i od Gospe, Blažene Djevice Marije, traže odgovore. Ljudi dolaze potvrditi, ispovjediti i produbiti svoju vjeru, ali dolaze i s konkretnim životnim poteškoćama, križevima i potrebama. Jedni dolaze osvježiti i okrijepiti vjeru, a drugi su slomljeni problemima i ranjeni ovisnostima u koje su zapali. Kad netko dođe u Majčino selo i zatraži pomoć, mi kažemo: Dođi i živi ovdje s nama. Isus je tako činio. On je neke izabrao i pozvao da dođu s njim živjeti, život s njim dijeliti.

U našim gradovima, u gotovo svakoj ulici susrećemo mjesta za igre na sreću u kojima se događaju velike ljudske tragedije. Tamo ljudima obećaju sreću i bogatstvo, ali im teško lažu. Ljudi odatle izlaze nesretni, do bola prevareni i osiromašeni. Tu ih varaju, oduzimaju im novac, sreću, život, sadašnjost i budućnost. Tko se god osjeti zarobljen takvim stanjem može doći k nama i može s nama tražiti slobodu. U životima mladih pojavljuju se dileri koji im, jednako tako, upravo đavolski obećaju sreću. Ti prevareni ljudi na prvi pogled iskuse nešto malo sreće, ali na koncu svega doživljavaju beskrajnu nesreću u ovisnosti. Nedavno mi dolazi jedna majka i kaže, sin joj po čitave dane i noći ostaje na kompjutoru. Naša su vrata otvorena za njezina sina. Mi smo ovdje. Ovdje živimo jedan novi život u društvu s ljudima dobre vo-

lje, s ljudima koji traže novi, bolji put, put s Bogom.

Marijanovo svjedočanstvo

Zovem se Marijan Vučić, imam 29 godina. Odgajam sam u kršćanskom duhu, u četveročlanoj obitelji, i kao dijete sam često odlazio na Misu s ocem, majkom i sestrom. Imao sam sve što sam želio, bio sam dobar učenik i bavio se športom. Kod kuće sam radio, pomagao roditeljima i bližoj rodbini i bio pri-

hvaćen i omiljen. Kroz osnovnu školu imao sam lijep život. No u srednjoj školi upadam u prve probleme. Kocka, povremeno uzimanje droge i alkohola zbog osjećaja da me ne prihvaćaju vršnjaci koje sam si uzimao za primjer. Završavam srednju školu i zapošljava se, i kod mene se sve počinje svoditi na izlaska i neuredan život. Izgubio sam radne navike, kod kuće se svađao s roditeljima i moja želja za novcem bila je sve veća. Počeo sam krasti i tonuti sve dublje. Moj se život počeo

pretvarati u pakao. Ostao sam bez svega i našao se u bezizlaznoj situaciji. Osjećao sam se ostavljen i poražen.

Tražio sam ruku spasa. Pružili su mi je moji roditelji i doveli me u Zajednicu Milosrdni Otac, u kojoj sam već tri godine. Tu sam počeo graditi novi život. Bilo je jako teško mijenjati stare, loše navike. Dugo mi je trebalo da se suočim s tom promjenom. Uz molitvu, rad i razgovor – temelje naše zajednice – život mi se počeo mijenjati. Počeo sam otkrivati one male stvari koje su me ispunjavale. Mir sam nalazio u molitvi i sve svoje probleme u najtežim trenucima predavao Bogu i Kraljici Mira. Zahvalan sam na svemu što mi je darovao i što mi daruje. Naučio me kako se nositi s problemima. Čitajući Gospine poruke shvatio sam da živim na svetom mjestu, u Međugorju, u mjestu punom čuda. Gospine poruke i poziv na obraćenje dovele su do čuda u mojem životu. Kroz rad sam otkrio svoje talente. Vratio sam radne navike i naučio koristiti svoje slobodno vrijeme. Naučio sam raditi stvari koje nikada u životu nisam radio. Mir i radost nakon dobro urađena posla dodatno me ispu-

Čitajući Gospine poruke shvatio sam da živim na svetom mjestu, u Međugorju, u mjestu punom čuda. Gospine poruke i poziv na obraćenje dovele su do čuda u mojem životu.

njavaju. Kroz razgovor s braćom, u Zajednici sam oslobodio svoje osjećaje. Počeo sam se otvarati i razgovarati o tome kako živim. Zauzvrat sam uvijek dobivao dobar savjet i način kako da se suočim sa svime što život nosi. Bog i Gospa darovali su mi i prave prijatelje. Oni su me kroz ove tri godine života u Zajednici polako pripremali da kao nova i stabilna osoba uz Božju pomoć nastavim živjeti novim i boljim životom.

Riječ psihologa: kako prepoznati ovisnika?

Najčešće pitanje koje roditelji postavljaju je kako prepoznati ovisnika. Odgovor je zaista teško dati, pogotovo u početnoj fazi konzumiranja droge. Još nije narušeno njegovo psihičko i fizičko zdravlje, i on se još uvijek trudi zadržati stare navike kako bi ostavio dojam da je sve u redu. Iz razgovora s momcima u Zajednici zaključila sam da roditelji saznaju za problem ovisnosti tek godinu ili dvije nakon prvoga uzimanja droge. U tom razdoblju najčešće je riječ o konzumiranju marihuane. Zašto je to u početku teško prepoznati? Jedan od razloga je taj, što rani simptomi uzimanja droge nalikuju simptomima pubertetske krize (slab uspjeh u školi, povlačenje u svoj svijet, zatvorenost u svojoj sobi, eksplozivne reakcije, izbjavanje iz kuće i slično). Samo oni roditelji koji su do pubertetskog doba ostvarili kvalitetan i blizak odnos sa svojim djetetom pa ga dobro poznaju, mogu prepoznati da se nešto čudno događa. Jedino takvim roditeljima ne će promaknuti iznenadno čudno ponašanje njihove djece, a pogotovo im se ne će dogoditi da možda i nepravedno optužuju svoje dijete.

Danas je, nažalost, velik broj nepotpunih obitelji, ali i nešto još pogubnije: obitelji su potpune, ali članovi obitelji žive otuđeno. Izvana sve izgleda dobro, obitelj je na okupu, ali iznutra svatko živi svoj život. Mislim da je upravo otuđenost jedan od glavnih razloga što mladi danas uzimaju drogu. Dakle, roditelji, djelujte preventivno i posvetite se svomu djetetu od njegova dolaska na svijet! To je ujedno i odgovor na pitanje kad početi s odgojem. Od rođenja, a ne, kako to obično radimo, s ulaskom u pubertet. Tada već počinjemo sanirati posljedice ne-odgoja. Ipak, evo nekoliko uputa:

- Obratite pozornost na to u kakvom se društvu kreće vaše dijete.
- Povećajte oprez ukoliko primijetite neke od simptoma (vidi: www.milosrdni-otac.com), makar vam izgledali kao obična pubertetska kriza. Treba, dakle, povećati oprez i pratiti situaciju, a nipošto ne stvarati alarmantno stanje u kući (optužbe, svađe i slično).
- Obratite pozornost na promjenu ponašanja, drugačije mirise, ostatke limunske kiseline po džepovima, aluminijske folije, nestajanje stvari i žlica iz kuće i slično.
- Ukoliko otkrijete da vaše dijete uzima drogu, makar bila riječ samo o povremenom uzimanju, obratite se za pomoć stručnjacima. Ne zaboravite, imate posla s moćnim protivnikom i ne možete sami uspjeti! Imamo informacije iz prve ruke, dali su nam ih naši momci. Svaki od njih, kad je bio otkriven, minimalizirao je problem. Lagao je da to ne čini dugo, da uzima samo povremeno, i obećavao da to više ne će činiti. No, istina je sljedeća:
- Ako vam je rekao da je počeo prije godinu dana, onda je zasigurno riječ o najmanje dvije godine.
- Ako vam je rekao da uzima samo povremeno, istina je sigurno drugačija. Već se „navukao“, kako to oni kažu.
- Ako vam obeća da to više ne će činiti, možda toga trenutka i misli ozbiljno, možda čak i pokuša, ali nije u stanju održati obećanje.

Shvatite, vaše dijete ima problem koji ne može riješiti samo, možda čak ni uz vašu pomoć. Ono treba drogu zato što mu ona nudi dobar osjećaj, popunjava prazninu, daje smisao u besmislu, i ono vrlo brzo postaje ovisnik. Od prvoga uzimanja droge do vremena kad roditelji saznaju, u prosjeku prođe jedna godina. Od trenutka spoznanja, zbog neznanja i osjećaja srama, roditelji ne traže pomoć već na različite načine sami pokušavaju pomoći djetetu (dogovor da to više ne će raditi, promjena sredine, novi posao, škola, stalno praćenje i slično). Tu u prosjeku gube i po nekoliko godina. Svaki put započinju ispočetka i tako se nalaze u začaranome krugu ovisnosti.

(Jelena Burazer, www.milosrdni-otac.com)

Foto Danni

Godina vjere

11. listopada 2012. –
24. studenog 2013.

Apostolskim pismom „Vrata vjere“ Papa najavio Godinu vjere. Godina vjere je poziv na istinsko obraćenje.

Darko Grden, Glas Koncila

„Vrata vjere“ koja uvode u život zajedništva s Bogom i omogućuju ulazak u njegovu Crkvu, uvijek su nam otvorena. Taj se prag može prekoračiti kad se Božja riječ naviješta i kad srce dopušta da ga oblikuje milost

koja preobražava. Proći kroz ta vrata znači započeti put koji traje cijeli život – od krštenja do „prolaska kroz smrt u vječni život“. „Ispovijedati vjeru u Trojstvo – Oca, Sina i Duha Svetoga – znači vjerovati u jedi-

noga Boga koji je ljubav: u Oca koji je u punini vremena poslao svojega Sina radi našega spasenja; u Isusa Krista koji je u otajstvu svoje smrti i uskrsnuća otkupio svijet; u Duha Svetoga koji vodi Crkvu kroz stoljeća u iščekivanju slavnog ponovnog dolaska Gospodinova.“ Tim je riječima, koje zapravo sažimlju što znači vjerovati u kršćanskom smislu riječi, papa Benedikt XVI. započeo svoje apostolsko pismo u obliku motuproprija („motu proprio“ – po vlastitu nahođenju) „Porta fidei – Vrata vjere“, kojim je i službeno najavio Godinu vjere. Apostolsko je pismo objavljeno u ponedjeljak 17. listopada 2011. Godina vjere započet će 11. listopada 2012. godine, a završit će 24. studenoga 2013. godine, na svetkovinu Krista Kralja.

Promišljati o vjeri i javno je ispovijedati

„U toj sretnoj prigodi“, napisao je Papa kasnije u apostolskom pismu, nakon što je pojasnio razloge proglašavanja Godine vjere, „želim pozvati subraću biskupe iz čitavoga svijeta da se ujedine s Petrovim nasljednikom... kako bismo se spomenuli dragocjenoga dara vjere. Željeli bismo tu godinu slaviti na dostojan i plodan način. Valjat će snažnije promišljati o vjeri kako bi se svim vjernicima u Krista pomoglo da njihovo pristanje uz evanđelje bude svjesnije i snažnije, nadasve u času duboke promjene kao što je ova koju čovječanstvo sada proživljava. Imat ćemo prigodu ispovijedati vjeru u Gospodina Uskrsloga u našim prvostolnicama i u crkvama po svem svijetu; u našim domovima i u našim obiteljima, kako bi svatko osjetio snažnu potrebu da vjeru od davnina bolje upozna i da je prenese budućim naraštajima. Redovničke zajednice, kao i župne, te sve stare i nove stvarnosti u Crkvi, pronaći će načina da, u ovoj godini, javnim učine ispovijedanje Creda.“

GODINA VJERE 2012
2013

Duboka kriza vjere zahvatila mnoge
Papa je iznio razloge za takav poziv. Potrebno je, danas, u ovome času, „ponovo otkriti hod vjere“, kako bi snažnije izašli na vidjelo „radost i novo oduševljenje za susret s Kristom“. Naime, „događa se nerijetko da se kršćani više brinu za društvene, kulturne i političke posljedice svojega zauzimanja, držeći da je vjera i dalje očita pretpostavka zajedničkog življenja. A zapravo ta pretpostavka ne samo da više nije takva, nego štoviše biva i nijekana. Dok je u prošlosti bilo moguće prepoznati jedinstveno kulturno tkivo, naširoko prihvaćeno u njegovu prizivanju na vjeru i na vrijednosti koje su njome nadahnute, danas se čini da u velikim društvenim poljima više nije tako, zbog duboke krize vjere koja je zahvatila mnoge osobe.“

Odmah je Sveti Otac upozorio na dvije važne obljetnice uz koje je vezan početak Godine vjere. Naime, 11. listopada 2012. godine slavit će se 50. obljetnica početka Drugoga vatikanskog koncila i 20. obljetnica objavljivanja Katekizma Katoličke Crkve (Koncilu i Katekizmu posvetit će Papa podosta prostora u nastavku apostolskoga pisma). Još je podsjetio da će se upravo u listopadu 2012. godine u Vatikanu održati Opće zasjedanje biskupske sinode koje će se baviti „Novom evangelizacijom za prenošenje vjere“. Taj će događaj biti „dobra prigoda da se čitavo Crkveno tkivo uvede u vrijeme osobitog promišljanja i novog otkrivanja vjere“.

„Želimo da ta Godina u svakom vjerniku potakne čežnju da ispovijeda vjeru u punini i s obnovljenim uvjerenjem, povjerenjem, nadom. Bit će to također dobra prigoda da se ojača slavljenje vjere u liturgiji, osobito u euharistiji... Istodobno želimo da i životno svjedočanstvo vjernika raste u svojoj vjerodostojnosti.“

Kasnije će u apostolskom pismu reći da je naviještanje vjere čin ljubavi: „Kristova ljubav koja ispunja naša srca tjera nas da evangeliziramo“.

Ispovijedanje ustima uključuje javno svjedočenje

Benedikt XVI. je podsjetio da nije prvi papa koji je sazvaio Crkvu na proslavu Godine vjere. Učinio je to njegov prethodnik Pavao VI. godine 1967., dakle upravo nakon Drugoga vatikanskog koncila, i to kao „poslijekoncilski slijed i potrebu, vrlo svjestan velikih poteškoća onoga vremena, nadasve glede ispovijedanja prave vjere i njezina ispravnog tumačenja“. I sam Koncil istaknuo je potrebu trajne obnove Crkve (pri čemu je „obnova“ sve vjernije suobličavanje Kristu), a upravo je na tom tragu i Godina vjere. Ona je „poziv na istinsko i obnovljeno obraćenje Gospodinu, jedinom Spasitelju svijeta“.

„Želimo da ta Godina u svakom vjerniku potakne čežnju da ispovijeda vjeru u punini i s obnovljenim uvjerenjem, povjerenjem, nadom. Bit će to također dobra prigoda da se ojača slavljenje vjere u liturgiji, osobito u euharistiji... Istodobno želimo da i životno svjedočanstvo vjernika raste u svojoj vjerodostojnosti“, rekao je Papa. Pozvao je i na promišljanje o nekim bitnim aspektima vjere. Među njima je sam čin vjere. Naime, vjera podrazumijeva prihvaćanje određenih sadržaja, vjerskih istina, ali i njihovo prihvaćanje „srcem“ koje je otvoreno „milosti koja omogućuje da se imaju oči za pogled u dubinu, kako bi se shvatilo da je ono što se naviješta Božja riječ“. Nadalje, „ispovijedanje ustima... uključuje javno svjedočenje i zauzimanje“. Naposljetku, „vjera je istodobno osobni čin i čin zajednice“ (crkvena dimenzija). Posebno veliku pozornost Papa je posvetio Katekizmu Katoličke Crkve, kao „dragocjenom i nužnom pomagalu“, posebno u Godini vjere.

Nicejsko-carigradsko vjerovanje – svakodnevna molitva u Godini vjere

Vjerujem u jednoga Boga, Oca svemogućega, stvoritelja neba i zemlje, svega vidljivoga i nevidljivoga. I u jednoga Gospodina Isusa Krista, jedinorođenoga Sina Božjega. Rođenog od Oca prije svih vjekova. Boga od Boga, svjetlo od svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga. Rođena, ne stvorena, istobitna s Ocem, po kome je sve stvoreno. Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao s nebesa. I utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice: i postao čovjekom. Raspet također za nas: pod Poncijem Pilatom mučen i pokopan. I uskrsnuo treći dan, po Svetom Pismu. I uzašao na nebo: sjedi s desne Ocu. I opet će doći u slavi suditi žive i mrtve, i njegovu kraljevstvu ne će biti kraja. I u Duha Svetoga, Gospodina i životvorca; koji izlazi od Oca i Sina. Koji se s Ocem i Sinom skupa časti i zajedno slavi; koji je govorio po prorocima. I u jednu svetu katoličku i apostolsku Crkvu. Ispovijedam jedno krštenje za oprostjenje grijeha. I iščekujem uskrsnuće mrtvih. I život budućega vijeka. Amen.

Crkva treba zrcaliti Isusa Krista - njegovu osobu i njegovo svjetlo

U Rimu će se u listopadu održavati biskupska sinoda koja će se baviti evangelizacijom, odnosno re-evangelizacijom, ponovnom evangelizacijom onih prostora koji su prije više stoljeća pa i skoro dva tisućljeća bili zahvaćeni Kristovom porukom, prožeti natopljeni Kristovim Evanđeljem, ali su danas preplavljeni sekularnim duhom, ponegdje čak i teoretskim i praktičnim ateizmom.

fra Tomislav Pervan

Virus ateizma

Davno je – tomu je više od pedeset godina – današnji Papa kao mladi profesor govorio i pisao o poganim koji su kršteni, dakle, o vjernicima kojima nije do njihova kršćanstva, koji su tek 'formalno' oprani vodom krštenja, a zapravo su u srcu, u biću ostali neobraćeni, pogani. Stoljećima se taj virus ateizma uvlačio u europsku dušu i postupno je rastakao, stvarajući na svjetskoj pozornici bezbožne ideologije. Mnoge krštenike Kristova osoba ili nije zahvatila, ili su u životu postali indiferentni, nikad se nisu životno, temeljito opredijelili za Krista; ostali su 'neobraćeni', nepreobraženi. Nova evangelizacija ili opetovana evangelizacija trebala bi ponovno na jednostavan način ponuditi Kristovu osobu suvremenom čovjeku, Krista kao *put, istinu i život*, u cijelom spektru raznih učitelja i nadriučitelja, gurua i stručnjaka za 'duhovnost', za neke nazovispoznaje, tzv. dublje 'spoznaj', za koje se troše i izdaju veliki novci.

Pedeseta obljetnica II. vatikanskog sabora

Sinoda se u Rimu preklapa s pedesetom obljetnicom početka i otvaranja Drugoga vatikanskoga sabora, najvećega povijesnoga skupa biskupa cijeloga svijeta na jednome mjestu, koji je trajao do prosinca 1965. Taj je Sabor nešto kao razdjelnica u povijesti Crkve i zadaća mu je bila ponuditi svijetu novu, odnosno zaboravljenu sliku o Crkvi.

Sabor je trajno isticao da korijen i izvoriste Crkve nije u njoj samoj, da Crkva nije svrhom samoj sebi, nego ona sve svoje vuče iz žive prisutnosti Isusa Krista, koji sam osobno, u svojoj osobi utemeljuje, rađa i podiže svoju Crkvu. Crkva ne svijetli svojim svjetlom, nego je ona poput Mjeseca koji prima svoje svjetlo od Sunca - Krista. Crkva samo zrcali Isusa Krista, i što ga više zrcali, tim je više ona izvorna. To je slika koju su

rado rabili crkveni oci prvih kršćanskih stoljeća. Crkva nikada ne može zastupati samo svoje interese. Njoj je zadaća promicati u svijetu istinu o Isusu Kristu.

I danas, pedeset godina nakon početka toga velikoga događaja u povijesti Crkve, Sabor uznemiruje mnoge duhove u Crkvi. Ne prestaju prijevori ni raspre spram primjerenoga tumača toga crkvenoga zborovanja i njegovih zaključaka. Vjerujemo da će se idućih mjeseci to i pojačavati.

Crkva – zrcalo Kristove prisutnosti

Kako Sabor tumačiti? Najbolji tumač ponudio je sam današnji Papa u svome prvom

obraćanju članovima Rimske kurije za Božić god. 2005. Te diskusije znaju se lako izroditi u priepore među samim stručnjacima. Za nas je zanimljivo otkriti ponovno izvore i nadahnuća iz kojih je Sabor crpio svoje misli i stvarao zaključke te dokumente.

Najprihvatljiviji odgovor na pitanje što bi taj događaj, odnosno što bi Sabor trebao značiti i kojim se idejama vodio, mogao bi se sažeti na kratku formulu: Sabor je htio Crkvu vratiti na izvore, obnoviti i oživjeti *biotope* njezina života, prilagoditi je sudobnom svijetu ne u smislu prilagodbe duhu svijeta, nego u smislu izvornosti ponude i autentičnoga poslanja u

suvremenom svijetu, u Isusovu Duhu i nakani. Obazirati se i iščitavati 'znakove vremena'. Da bismo istražili bitnu zadaću Sabora, trebamo otkriti kakvo je i koje lice Crkve Sabor htio pokazati i ponuditi suvremenom svijetu.

Naslov i prve riječi dogmatske konstitucije o Crkvi glasi: *Svjetlo naroda - Lumen gentium*, a kad se uzme cijela prva rečenica, onda ona glasi: *LUMEN GENTIUM - SVJETLO NARODA jest Krist - pa stoga ovaj Sveti sabor, sabran u Duhu Svetome, žarko želi njegovom svjetlošću, koja odsijeva na licu Crkve, prosvijetliti sve ljude, navješćujući evanđelje svemu stvorenju*. Dakle, u samome naslovniku svoga najvažnijega dokumenta Sabor želi istaknuti da korijen Crkve nije u noj samoj, nego u živoj prisutnosti samoga Gospodina Krista koji je svjetlo, temelj i koji izgrađuje svoju Crkvu. Krist koji je Svjetlo zrcali svoje svjetlo u Crkvi kao u ogledalu. Krist - Svjetlo od Svjetla, pravi Bog od pravoga Boga!

Svijest te elementarne činjenice, naime, kako je Crkva zrcalo Kristove prisutnosti i djelovanja u svijetu, baca svjetlo na sve što je Sabor htio reći o Crkvi. Konstitucija o Crkvi na samome svome početku zauzima kristocentričnu perspektivu koja u samome dokumentu biva sve snažnijom. Crkva je uvjerenja da svjetlo kojim ona svijetli u

svijetu ne dolazi od nje same, nego od njezina božanskoga Utemeljitelja. Istodobno je Crkva svjesna da svjetlo, koje se zrcali s njezina lica, baca svjetlo na cijeli svijet. Naše nije postavljati predviđanja spram budućnosti Crkve. Ta budućnost počiva u Kristovim rukama.

Crkva promatrana kao zrcaljenje Kristova svjetla nije nešto novo u teologiji. Sliku imamo već u prvim kršćanskim stoljećima, rabe je crkveni oci, koji govore o, 'lunarnom otajstvu', *mysterium Lunae, otajstvu Mjeseca*, da bi istaknuli bit Crkve i u tome je svjetlu onda obrađivali. Kao što Mjesec ne svijetli sam po sebi, nego prima svoje svjetlo od Sunca, tako ni Crkva ne svijetli sama sobom, nego zrcali, reflektira Kristovo Svjetlo. Augustin se izrazio: *Fulget Ecclesia non suo sed Christi lumine*. Ćiril će Aleksandrijski reći kako je Crkva obasjana božanskim Kristovim svjetlom, i Krist je jedino svjetlo u prostoru čovjekove duše. Postoji dakle samo jedno svjetlo. U tome svjetlu svijetli i Crkva. Ali Crkva kao takva nije sami Krist.

Time se Drugi vatikanski sabor stavio na crtu posvemašnjega kontinuiteta s crkvenom predajom cijeloga prvoga tisućljeća Crkve jer je upravo prvo tisućljeće povijesti Crkve bilo tisućljeće prvih sedam ekumenskih sabora još uvijek jedne, jedinstvene, nepodijeljene Crkve. Ako je Sabor htio obnoviti Crkvu, a to mu je bila prvotna nakana, onda on nije htio uvoditi nikakve novotarije, za čime žude progresivci, a čega se boje konzervativci, nego se htio vratiti onomu što se tijekom vremena izgubilo iz zrenika, svijesti i teološkoga promišljanja.

Svi su vjernici pozvani na svetost

Neki se rado bave mišlju kako je Crkva tijekom stoljeća trajno proživljavala svoja urušavanja, kako je na djelu uznapredovano propadanje i trajno udaljavanje od izvornosti Krista i samoga Evanđelja. Isto tako nije moguće stvoriti umjetne oprjeke prema kojima vjera drugoga kršćanskoga tisućljeća nije istovjetna s vjerom prvoga tisućljeća, dok je Crkva još bila nepodijeljena. Već je blaženi John Henry Newman, engleski obraćenik i veliki teolog 19. stoljeća, istaknuo kako vjerski polog nije nešto mrtvo, kako dogme nisu mrtvi obrasci, kako predaja nije nekakva mrtva i pohranjena baština, nego je to živo tkivo koje se održava na životu time što raste i razvija se. Jer sve što je živo, održava se na životu rastom i razvojem.

Isto se tako treba uzeti u razmatranje i činjenica da poimanje Crkve, koje nalazimo u *Lumen Gentium*, odgovara onomu poimanju Crkve koje imamo u prvim stoljećima kršćanstva. Naime, Crkva nije neki samo-

svojni subjekt, nego je ona u svemu ovisna o Isusu Kristu. Ona je u svijetu plodna i trajat će samo ako je Isus Krist u njoj djelatan, ako je Duh Sveti vodi. Danas bismo morali ponovno imati tu svijest i ponovno to oživotvoriti u svojim promatranjima.

Čini se da je danas u našoj crkvenoj stvarnosti zatamnjen taj prvotni izvor i pojam Crkve. Zanemaruje se Kristovo svjetlo i odraz u Crkvi, a prelazi se u pravilu na Crkvu i nju se poima kao samosvojnu, izvornu, autohtonu, originalnu zbiljnost koja bi snagom svoje pojave svjedočila i realizirala samu sebe u povijesti.

Iz toga proizlaze jasni zaključci. Promatramo li Crkvu kao zrcalo Kristove prisutnosti u svijetu, što bi ona morala biti, onda je navještaj Evanđelja u svijetu primarna zadaća Crkve i taj navještaj može se odvijati samo u dijalogu i slobodi, odričući se bilo kakvih materijalnih ili duhovnih prisila. U tome svjetlu trebamo promatrati i milenij-sku molitvu za oprost što ju je izrekao Ivan Pavao II. Nije to čin u kojemu je Papa molio za oprost iz nekakve građanske pristojnosti, nego to bijaše izričaj kajanja i molitve zbog činjenice što su sinovi i kćeri Crkve tijekom povijesti toliko puta svojim životima zatamnili i zastrli Kristovo svjetlo u svijetu. Činili su u ime Crkve stvari koje su protivne Duhu Kristovu. Dakle, ne na crti svjetske logike, nego Kristove riječi iz Govora na gori: *Vi ste svjetlo svijeta...* Svi su vjernici pozvani na svetost, a jedno poglavlje spomenute konstitucije Sabora upravo govori o *općem pozivu svih vjernika na svetost*. Tu kao da se slijeva sav nauk o Crkvi. Sva su njezina djeca po naravi grješnici koji su snagom milosti i Duha Svetoga pozvani na svetost. Svetost je uvijek dar Božjega smilovanja, i Bog u svome spasenjskom naumu želi da se svi ljudi spase. Ne želi Bog - ma kako strašan bio grijeh pojedinca - da itko svrši na putu propasti. Stoga se može reći: Crkva je u svojoj biti sveta, ona je bez grijeha, ali nije bez grješnika.

Dakle, prava narav Crkve jest biti odsjaj, zrcalo Kristova svjetla u svijetu. To bi morao biti i pastoralni imperativ u svim proglasima koji će uslijediti u ovoj godini vjere. Ne trebamo se toliko baviti strategijama, planovima, propisima, proglasima, nego onim bitnim, što nije plod strategije, nego Božjega djela u Crkvi. To je pak prisutnost samoga Gospodina u Crkvi i djelotvornost preko sakramenata i navještaja Radosne vijesti. Nerijetko polazimo od pretpostavke da današnji čovjek vjeruje, što zapravo i nije istina. Trebamo moliti za ponovno oživljavanje vjere u suvremenom čovjeku, pa i u onima koji su već kršteni.

Početak Drugog vatikanskog sabora

Završen 13. međunarodni seminar za bračne parove

Trinaesti međunarodni seminar za bračne parove, koji je okupio oko 150 sudionika iz Konga, Belgije, Njemačke, Kostarike, Ukrajine, Italije, Hrvatske, BiH i Slovačke, održan je u Međugorju od 19. do 22. rujna 2012., a tema mu je bila: „Suvremeni moralni izazovi u braku“. Program se odvijao kroz jutarnja i popodnevna predavanja Tončija Matulića, profesora moralne teologije i socijalnog nauka Crkve na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, potom bi slijedio molitveno-liturgijski program u međugorskoj crkvi i molitva na Križevcu i Podbrdu. Završio je sv. Misom u 11 sati, u subotu 22. rujna.

Seminar za bračne parove pokrenuo je pok. fra Slavko Barbarić, a ovogodišnji koordinator seminarara bio je fra Danko Perutina.

Mnogi bračni parovi već su ranijih godina bili sudionici seminarara, no ovdje se, kažu,

uvijek može naučiti nešto novo, veoma važno za život u braku.

Četvorica bogoslova položila svečane zavjete

Unedjelju 16. rujna 2012., na večernjoj svetoj Misi u 18 sati, u dupkom ispunjenoj samostanskoj crkvi svv. Petra i Pavla u Mostaru, četvorica naše braće bogoslova, nakon četiri godine privremenih zavjeta, položila su svoje svečane (doživotne) zavjete. To su: fra Hrvoje Miletić, rođen 1975., iz župe Svih svetih, Sesvete-Zagreb; fra Antonio Šakota, rođen 1986., iz župe Krista Kralja, Čitluk; fra Dario Galić, rođen 1987., iz župe sv. Stjepana, Čerin i fra Goran Azinović, rođen 1988., iz župe sv. Jakova apostola, Međugorje.

Ova četvorica kandidata u novicijatu su ušla 15. srpnja 2007. na Humcu. Prve redovničke zavjete položili su 13. srpnja 2008. na Humcu.

Ljetos su obavili jednomjesečnu pripremu za svečane zavjete u Splitu skupa s ostalim kandidatima iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Prije početka misnoga slavlja ukratko je najavljen tijek obreda i njihovo značenje. Slijedio je procesijski ulazak s križem, svijećama, kadionicom i evanđelistarom. Misno slavlje predvodio je provincijski vikar fra Miljenko Šteko uz koncelebraciju 28 svećenika. Čitanja su čitali i psalam pjevali sami zavjetovanici. Poslije Evanđelja me-

štar fra Ljubo Kurtović poimence je prozvao kandidate, a oni su odgovorili: „Evo me!“ Na predvoditeljev upit: „Što tražite od Boga i njegove svete Crkve?“, odgovorili su: „Da zavjetujući Pravilo i život u Redu Manje braće možemo slijediti nauk i stope Gospodina našega Isusa Krista sveto djelujući do smrti“. Uslijedila je fra Miljenkova homilija u kojoj je potaknuo kandidate na potpuno predanje, onako kako je to činio sveti Franjo, ne zadržavajući ništa za sebe, predanje tijela i duše, koje povećava svetost Crkve i sudjeluje u spasenju svijeta.

Na kraju misnoga slavlja čestitke je uputio mostarski župnik fra Stipe Marković. Prije misnoga blagoslova čestitao je i fra Miljenko u svoje osobno, te u ime odsutnog provincijala koji vizitira braću u Kustodiji, sve je pozvao na molitvu za nova duhovna zvanja, te podsjetio na petu godišnjicu smrti fra Joze Vasilja, tadašnjeg meštra novaka, koji je umro 16. rujna 2007. kao meštar upravo ove četvorice zavjetovnika.

Na Misi je pjevao zbor naših bogoslova, kojim je ovom prigodom ravnao fra Branimir Novokmet, a za orguljama je bio fra Tihomir Bazina. Liturgijskom asistencijom ravnao je fra Vjekoslav Miličević, a asistirali su naši bogoslovi i postulanti.

Preminuo fra Dobroslav Begić

Na 24. rujna u Sveučilišnoj kliničkoj bolnici u Mostaru, opremljen svetim sakramentima, blago u Gospodinu preminuo je fra Dobroslav (Ivan) Begić u 85. godini života, 67. godini redovništva i 62. godini svećeništva.

Fra Dobroslav je obnašao službe župnog vikara, župnika i provincijskog definitora. Od rujna 1995. do ožujka 2012. živio je u Posušju, a u ožujku je premješten u samostan na Humcu kao rekonvalescent od moždanog udara.

Pokopan je u utorak 25. rujna u Posušju. Svetu Misu, uz koncelebraciju vikara Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenka Šteke i 70 svećenika, predvodio je mostarski biskup Ratko Perić. Na pokopu se okupilo više od tri tisuće vjernika, brojne časne sestre i franjevački novaci i časna braća.

U ime župnoga ureda Posušje pozdravni i oproštajni govor izrekao je fra Mario Knezović, župni vikar. Propovijedao je fra Miljenko Šteko. U ime fra Dobroslavove rodne župe Posuški Gradac govorio je gradački župnik fra Ivan Landeka. Riječi oproštaja u ime rodbine uputila je Josipa Jurišić.

U svim govorima istaknuta je fra Dobroslavova fratarska, svećenička i ljudska dimenzija puna ljubavi za čovjeka. Njegov rad i svjedočenje ostavili su duboke tragove u župama gdje je djelovao: Konjicu, Mostaru, Slanome, Humcu, Gorici, Drinovcima, Međugorju i Posušju. Iz tih mjesta na pokop su došli vjernici koji pamte svoga duhovnoga pastira. Fra Dobroslav je uz pjesmu Kraljice Neba pokopan u franjevačku grobnicu na posuškom groblju Martića križu.

Statistike za kolovoz 2012.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 366 000.
Broj svećenika koncelebriranih: 8018 (258 dnevno).

Suša i požari

Meteorolozi tvrde da je ljetosnja suša u našim krajevima za duže vremensko razdoblje rekordna. To se osjetilo i po velikom broju požara. Mještani i župljani naše župe bili su svjedocima požara na brdu Crnici koji je trajao danima te zahvatio i dio Podbrda te dio Križevca.

Zbog opasnosti od požara nije se mogao moliti križni put na Križevcu u petak 31. kolovoza ni krunica na Podbrdu 2. rujna.

Filip Pavlović zaređen za đakona

Zagrebački nadbiskup, uzoriti kardinal Josip Bozanić predvodio je u subotu 29. rujna 2012. u 10 sati u zagrebačkoj katedrali svečano euharistijsko slavlje u kojem je šestoricu kandidata podijelio sveti red đakonata. Za Zagrebačku nadbiskupiju sveti red đakonata primio je i vlč. Filip Pavlović iz Bijakovića, župa Svetog Jakova apostola u Međugorju. U koncelebraciji je bilo preko osamdeset svećenika.

U svojoj propovijedi kardinal Bozanić je između ostaloga kazao: „Dragi kandidati za red đakonata, milost koju ćete danas primiti dar je vama samima, ali i čitavoj Crkvi.“

Zahvalni smo što ste imali hrabrosti odgovoriti Božjem pozivu. Neka vas na životnome putu i u đakonskom služenju prati nebeski zagovor Presvete Bogorodice Marije, Prečiste Djevice, blaženoga Alojzija Stepinca, neustrašivoga pastira, primjera apostolskog žara i kršćanske čvrstoće te svetih arkanđela Mihaela, Gabriela i Rafaela.“

Filip potječe iz veoma uzorne katoličke obitelji. Spomenimo i to da je njegova teta Marija Pavlović-Lunetti, jedna od šestoro Gospinih vidjelaca. Želimo mu obilje Božjeg blagoslova u njegovom daljnjem životu.

Tekst: Francisko Pavljuk
Foto: IKA

Hodočasnici pješaci iz Mađarske...

Szabó Ferenc došao je u Međugorje pješice iz Mađarske. Kaže kako je u ljetu 2010. osjetio poziv poći u Međugorje, u koje je hodočastio 2004. godine. „Već sam se bio pripremio na to da ću morati poći sam na ovo putovanje, ali mi se javio mladić po imenu Krisztof i rekao da također želi hodočastiti pješice. Cijelo putovanje bilo je nadahnjujuće i stalno smo osjećali da nas Gospa čuva. Svi ljudi koje smo susreli bili su jako prijateljski raspoloženi i svi su

nas podržali“, svjedoči Szabó, ističući da je na putovanju bilo i teških trenutaka. „Treći dan mi je bio težak jer sam ozlijedio stopalo, pa je bilo oteklo i jako me boljelo. Počele su mi padati svakakve misli na pamet, mislio sam da nisam uopće trebao poći, da ne ću uspjeti... No, dobio sam snagu od Majke Božje i osjećao sam da me ona želi na ovom putovanju. Međugorje je za mene nada, to je mjesto koje jako volim i ovdje, jednostavno, pronalazim sve što mi treba.“

Hodočasnička iskustva

Libanonski svećenik p. Charbel Zgheib u Međugorje je hodočastio sa skupinom mladih. „Ovdje sam prvi put i osjećam duboku vjeru da Bog zaista postoji. Ovdje prevladava mir koji svatko može osjetiti“. P. Charbel dodaje da u Međugorje dolazi mnogo Libanonaca: „Mnogi dolaze iz znatiželje, a mnogi su opterećeni poteškoćama. Kada dođu ovamo, cijeli njihov život se mijenja i oni postaju drukčiji, njihov pogled na život i svijet se posve mijenja jer su doživjeli iskustvo susreta s Isusom i Gospom“. P. Charbel kaže da su mnogi svoj svećenički ili redovnički poziv pronašli upravo u Međugorju: „Primjerice, i moj duhovni vođa je uz još nekoliko maronitskih redovnika svoje zvanje ovdje dobio. Pa i moj subrat s kojim sam ređen također je za prvog hodočašća u Međugorje otkrio svoje svećeničko zvanje. Mogu reći da je Međugorje zaista promijenilo mnoge živote.“

...i iz Italije

U Međugorje su u četvrtak 30. kolovoza, nakon gotovo mjesec dana pješaćenja, iz Bergama, iz Italije, sretno stigli hodočasnici braća Franco i Sergio Valoti. Premda u sedmom desetljeću života, uz Božju pomoć sretno su prepješačili put dug 1050 kilometara. Namjera njihova hodočašća bila je proći duhovni put, put duhovnoga obraćenja.

Posvjedočili su nam kako su ljudi koje su susreli bili iznimno gostoljubivi – ponudili su im smještaj, hranu i piće... Na hodočašću je bilo trenutaka šutnje, ali i trenutaka intenzivne molitve: za Crkvu, papu, svećenike i obitelj – suprugu, djecu i unučad. U početku su bili nesigurni u uspjeh hodočašća, no Bog se za sve pobrinuo tako da je sve prošlo u najboljem redu. Namjera im je u idućih nekoliko godina, ako ih zdravlje posluži, pješice hodočastiti u Jeruzalem.

Promjena satnice molitveno-liturgijskog programa

U prvi ponedjeljak nakon proslave Uzvišenja Križa Kristova u Međugorju se mijenja i satnica molitveno-liturgijskog programa. Molitva krunice u župnoj crkvi započinje u 17, a sv. Misa u 18 sati. Slijedi uobičajeni molitveni program nakon sv. Mise. Klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu srijedom i subotom je od 21 do 22 sata. Molitva krunice na Podbrdu je nedjeljom u 14 sati, a Križni put na Križevcu petkom u isto vrijeme. Sveća Misa u 13 sati slavi se samo subotom.

Djela fra Slavka Barbarića u zvučnom izdanju

Iz Zaklade "Čujem, vjerujem, vidim", koja pomaže edukaciju mladih s invaliditetom i omogućuje pristup literaturi slijepim osobama, dobili

smo ekskluzivnu vijest: Zaklada je uspjela u zvučnom obliku prirediti sve knjige fra Slavka Barbarića. U okviru toga projekta, na kojemu se radilo nekoliko godina, ovih je dana završena i zadnja – „U školi ljubavi“, pa sada sve knjige fra Slavka Barbarića dostupne slijepima u zvučnom obliku.

Jedan dio djela fra Slavka Barbarića izdan je u običnom MP3 formatu, a dvije zadnje knjige, „Postite srcem“ i „U školi ljubavi“, priređene su i u DAISY formatu.

Na upit kako to da je Zaklada, uz Bibliju, životopise svetaca i druge najzani-

mljivije knjige, u zvučnom obliku izdala djela fra Slavka Barbarića, upravitelj Zaklade Mirko Hrkać rekao je: „Ja sam posebno vezan za Gospu i za Međugorje. Učinili smo to iz zahvalnosti Gospi za sve što je dala svima, i meni i mnogim mojim prijateljima.“ Dodao je kako Zaklada "Čujem, vjerujem, vidim" svake godine organizira hodočašće za mlade s invaliditetom u Međugorje i potvrdio: „To je znak zahvalnosti i Gospi i fra Slavku za sve što su dali i što daju svima nama u Međugorju.“

Deseta likovna kolonija „Međugorje 2012.“

Od 27. do 30. kolovoza održana je deseta, jubilarna Likovna kolonija „Međugorje 2012.“, na kojoj je sudjelovalo 26 pozvanih slikara. Organizator kolonije, koju vodi Mario Vasilj, bilo je Majčino selo, a slikari su radili u Vrtu sv. Franje i u prostorijama Domus Pacis.

Umjetnička djela nastala tijekom rada kolonije namijenjena su fundusu Majčina sela. (Paula Tomić)

Kršćanski ponos i nada

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju!“ Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet kako bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Lidija Paris

Mnogi poznavatelji Gospinih poruka primijetili su da se u poruci od 25. srpnja 2012. pojavljuje jedna do sada nikad spomenuta riječ: ponos. „Molite da vam Bog dadne snage da u vašem srcu i životu uvijek vladaju nada i ponos jer ste Božja djeca.“ Ponos je povezan s nadom, a izvor mu je činjenica da smo Božja djeca. Za nadu i ponos treba imati snage, i tu snagu treba izmoliti, kaže poruka. Ta dva izraza – nadu i ponos – susrećemo i u poslanici Hebrejima: mi smo Božja kuća ako sačuvamo smjelost i ponos nade (Heb 3, 4-5). Gospa nas poziva na ponos. Pavao nas poziva i na smjelost.

U svojem Veliča (Lk 1,46 ss), Marija s ponosnom poniznošću tvrdi da će je svi naraštaji zvati blaženom. U Mariji su ponos i poniznost savršeno usklađeni jer ona zna da sve dolazi od Boga. Poniznost je u porukama povezana s pozivom da se poruke žive u poniznosti (20. rujna 1985.; 27. veljače 1986.; 17. srpnja 1986.; 25. travnja 1994.; 25. travnja 2004.; 25. svibnja 2005.), da se svjedoči u poniznosti (28. lipnja 1985.; 25. listopada 2005.), da se u poniznosti moli (25. studenog 1988.). Sve što se čini drugima treba se činiti u poniznosti prema Bogu (25. studenog 1990.), s poniznošću treba u svom srcu tražiti što nije u redu (25. travnja 1996.). Nemojmo se uzoholiti što živimo prema porukama, nemojmo okolo pričati: „Ja živim prema porukama!“ (20. rujna 1985.), nego živimo u poniznosti svoje kršćansko zvanje (25. ožujka 2010.) i molimo da nam Bog dadne snage da u našem srcu i životu uvijek vladaju nada i ponos što smo njegova djeca (25. srpnja 2012.).

Ponosni smo na ono što smo postigli: naobrazbu, karijeru, obitelj, kuću, auto... Ponosni smo na ono što smo dobili: obiteljsko ime, dobar odgoj... Tko je ponosan zato što je Božje dijete, pripadnik Crkve? Mnogi se ljudi stide javno ispovijedati svoje kršćanstvo. Možda zato što su kršćani bili izvor sablazni, pa im je neugodno priznati da pripadaju istom društvu? Možda zato što i sami prave kompromise za koje znaju da nisu u skladu s vjerom kojoj na papiru pripadaju? Možda zato što im je vjera na niskim granama pa nisu ni svjesni onoga što kršćani imaju a drugi nemaju? Što mladi kršćani uopće mogu ponuditi ovom svijetu koji je bez radosti u srcu i bez budućnosti, jer nema srce otvoreno prema Bogu (25. srpnja 2012.)? Kako čovjek može biti ponosan na nešto što ne pozna?

Možda ne možemo biti ponosni zato što

smo zapravo oholi. Tijekom povijesti, kršćanska je oholost mnogima nanijela mnogo zla... ali Gospa nas poziva na ponos, a ne na oholost. „Čovječe pazi da ne ideš malen ispod zvijezda“ (A. B. Šimić). Kršćanski ponos proizlazi iz ponizne molitve i iz svijesti da smo rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještamo silna djela Onoga koji nas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu (1 Pt 2,9). Prava poniznost i istinski ponos idu zajedno, a istinski ponos nema ništa zajedničkog s ohološću, koja je njegova karikatura. Oholi su ljudi zapravo jako nesigurni u sebe a to ne žele priznati ni sebi ni drugima, pa svoj osjećaj nedostatnosti pokrivaju maskom samouvjerenosti, umjesto da svoju snagu ponizno crpe iz činjenice da potječu od Božje loze. „Što imaš da nisi primio? Ako si primio, što se hvastaš kao da nisi primio?“ (1 Kor 4,7). Pavao u svojim poslanicama često naglašava da se ponosi onima kojima se obraća, a želi da i oni budu ponosni na njega (2 Kor 7,4; vidi i 2 Kor 5,11; 2 Kor 9,3; Fil 1,12; Fil 2,12; 2 Sol 1,3.). Taj ponos pak proizlazi iz Križa Kristova: „Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista po kojem je meni svijet raspet i ja svijetu“ (Gal 6,14).

Ateistički mentalitet iz stoljeća u stoljeće mijenja ime, a uvijek se svodi na to da čovjeka odvaja od božanskog izvora njegova ljudskog dostojanstva i gradi kule u zraku. Kako da u našem srcu i životu vladaju nada i ponos, ako smo i sami postali nevjernici, ona vrsta nevjernika o kojoj Gospa govori, naime oni koji ne osjećaju Boga kao svojega Oca i Crkvu kao svoju kuću? Zato hladnokrvno promatramo kako se Crkvu i njezine vrijednosti marginalizira, tjera na privatno područje „uslužne djelatnosti“ u cilju „zadovoljavanja vjerskih potreba“. Ne zvuči li nam to poznato? U dvije tisuće godina od nastanka Crkve radala su se i umirala carstva, stvarale i propadale države, birale i padale vlade, a Crkva – u svojoj božanskoj svetosti i ljudskoj grješnosti – još je uvijek tu. Imamo razloga za nadu. U hrvatskom narodu mijenjali su se gospodari i vladari, a Crkva je tu. Imamo razloga biti ponosni što joj pripadamo.

„Budite nositelji mira i dobrote u ovome svijetu. Molite da vam Bog dadne snage da u vašem srcu i životu uvijek vladaju nada i ponos, jer ste Božja djeca i nositelji njegove nade u ovome svijetu koji je bez radosti u srcu i bez budućnosti, jer nema srce otvoreno prema Bogu koji je vaš spas.“

Čudesno ozdravljenje jedne Belgijanke u Međugorju?

Pascale Gryson-Selmeci, Belgijanka, udana, majka dvoje djece, svjedoči o svome ozdravljenju koje se dogodilo u petak 3. kolovoza 2012. tijekom svete Mise, nakon što je primila svetu pričest. Pascale je bolovala od leuko-encefalopatije, rijetke i neizlječive bolesti čiji simptomi nalikuju onima multiple skleroze.

Svjedoci kažu da je Pascale bolovala 14 godina. Posljednjih 12 mjeseci više nije mogla ni govoriti. Nakon što je 3. kolovoza 2012. navečer u Međugorju primila svetu pričest, Pascale je osjetila neku snagu. Na iznenađenje svoga muža i svojih bližnjih, počela je govoriti i ustala iz kolica. Te je večeri bila na nogama do poslije ponoći.

Patrick d'Ursel, jedan od organizatora hodočašća, svjedok ozdravljenja, prenosi njezino svjedočanstvo.

Dobila sam milost nositi se s bolešću

Već odavno molim za iscjeljenje. Bolesna sam već više od 14 godina. Uvijek sam bila vjernica, imala sam duboku vjeru, cijeloga sam života bila u Božjoj službi. Kada su se pojavili prvi simptomi bolesti, prvih sam godina usrdno molila i preklinjala. I drugi članovi moje obitelji molili su na istu nakanu, no budući da nije dolazio odgovor koji sam očekivala – iako je bilo drugih odgovora! – pomislila sam da Bog za mene ima neki drugi naum. Dobila sam milost nositi se s ovom bolešću, milost snage i radosti. Radost nije stalno bila osjetna, ali je bila u najdubljoj dubini duše, tako da sam i u najtežim trenucima u sebi osjećala Božju radost. Čvrsto vjerujem da je Božja ruka uvijek bila nadomnom. Nikada nisam sumnjala u Njegovu

ljubav prema meni, iako čovjek uz takvu bolest može posumnjati u Božju ljubav prema ljudima.

Bolest mi je otvorila srce i oči

Prije nekoliko mjeseci moj muž David i ja osjetili smo snažan poziv da odemo u Međugorje. Nismo znali što nas tamo čeka, ali mi nismo mogli odoljeti. To me iznenadilo, jer smo oboje – i moj muž i ja – jednako snažno osjetili taj poziv. Naša su djeca ostala posve ravnodušna, budući da se zbog moje bolesti ljute na Boga. Stalno su me pitali zašto Bog neke ljude izliječi a neke ne. Kćerka je govorila: „Mama, ti moliš. Zašto ne moliš za svoje ozdravljenje?“ Ja sam tu bolest u međuvremenu bila prihvatila kao Božji dar. Za to mi je, ipak, trebalo mnogo godina.

Željela bih vam reći što mi je ta bolest donijela. Bez milosti koje su došle preko te bolesti, mislim da danas ne bih bila osoba koja jesam. Bila sam jako sigurna u sebe. Imala sam mnoge talente. Bila sam ponosna i briljantna umjetnica. Studirala sam umjetnost riječi i uvijek bila nadprosječno uspješna u školovanju. Jednom riječju, ova mi je bolest otvorila srce i pročistila pogled. To je bolest koja zahvaća cijelo biće. Sve sam izgubila, fizički, duhovno i psihički sam bila na dnu, ali sam u srcu mogla iskusiti i razumjeti što proglašavaju drugi. Bolest mi je otvorila srce i

oči, što znači da sam prije toga bila slijepa a onda progledala, shvatila što proživljavaju drugi. Volim ih, želim im pomoći, želim biti uz njih. Kroz bolest sam otkrila i bogatstvo i ljepotu međuljudskih odnosa. Naš bračni život se produbio preko svih očekivanja. Nisam mogla ni zamisliti da to može biti tako duboko. Jednom riječju, otkrila sam Ljubav.

Neizrecivi izazov

Netom prije odlaska na ovo hodočašće, odlučili smo sa sobom povesti i naše dvoje djece. Moja mi je kćer tada „zapovjedila“ da molim za svoje ozdravljenje, ne zato što bih ja to htjela nego zato što ona to želi. Potaknula sam i nju i našega sina da i sami mole za tu milost. To su i učinili, iako su najprije morali nadvladati svoje probleme s vjerom i svoj revolt.

Za moga muža i mene ovo je putovanje bilo neizreciv izazov. Trebalo je ponijeti dvoje kolica, od kojih jedna imaju poseban nagib – jer mi je teško ostati u uspravnom, sjedećem položaju. Autobus kojim smo putovali nije bio prilagođen potrebama bolesnika, ali su se uvijek našle ruke spremne unositi me i iznositi...

Nikada ne ću zaboraviti tu solidarnost, koja je za mene najveći znak Božjega postojanja. Zahvaljujem svima koji su mi pomagali dok nisam bila sposobna govoriti, or-

ganizatorima koji su me tako toplo primili, svima koji su me poticali čak i najmanjim gestama, i molim Gospu da ih blagoslovi svojim majčinskim blagoslovom i da im sturuko uzvрати za dobro koje su mi učinili.

Moja najveća želja bila je otići na ukazanje kod Mirjane. Otišla sam zajedno sa suprugom i jednim pratiteljem. Opet su me ljudi nosili, probijajući se kroz mnoštvo naroda da bismo došli do Plavog križa, gdje se trebala ukazati Gospa. Jedna redovnica mom je mužu i meni stalno ponavljala jednu poruku koju je Gospa uputila bolesnima...

Sutradan, 3. kolovoza, moj muž je otišao na Križevac. Vladala je velika vrućina. Iako je moj san bio poći s njim, nije bilo nikoga tko bi me mogao nositi, a bila sam u takvu stanju da je za mene bilo najbolje ostati u krevetu... U mojem sjećanju taj će dan biti zabilježen kao jedan od najtežih u cijeloj mojoj bolesti. Nisam htjela da moj muž odustane od uspona na Križevac. Iako sam bila na respiratoru, svaki je udisaj bio neizrecivo težak. Nisam mogla ni jesti ni piti, čak niti uzeti lijekove. Bila sam prikovana za krevet... Nisam imala snage čak ni moliti, jednostavno, bila sam tu, sama s Gospodinom.

Moj se muž vratio sretan, duboko ganut tim križnim putem. Bio je pun sućuti prema meni jer je shvatio da sam ja svoj križni put prošla u krevetu...

Bila sam puna radosti koju ne mogu opisati

Navečer, iako posve iznemogla, Pascale Gryson je s mužem otišla na Misu. Evo što ona o tome kaže:

Otišla sam bez respiratora, jer mi je bilo nepodnošljivo držati taj teški aparat na koljenima. Zakasnili smo. Došli smo tek na Evanđelje. Čim smo došli, počela sam se moliti Duhu Svetomu. Bila sam puna neke radosti koju ne mogu opisati. Molila sam Ga da zaposjedne cijelo moje biće. Ponovila sam svoju želju da

Moja najveća želja bila je otići na ukazanje kod Mirjane.

Otišla sam zajedno sa suprugom i jednim pratiteljem.

Opet su me ljudi nosili probijajući se kroz mnoštvo naroda da bismo došli do Plavog križa gdje se trebala ukazati Gospa.

Njemu pripadam, tijelom, duhom i dušom... Svetu pričest željno sam iščekivala. Muž i ja čekali smo u redu iza crkve. Jedan je svećenik prolazio s Tijelom Kristovim. Prošao je pokraj ljudi koji su stajali u redu i došao ravno k mom mužu i meni. Oboje smo primili pričest i mahnuli se da napravimo mjesta drugima, i da u sabranosti zahvalimo. Osjetila sam snažan miomiris... Onda sam osjetila da kroz moje tijelo prolazi neka snaga. Ne toplina, nego snaga. Kroz mišićne na mojim nogama, koji tako dugo nisu ničemu služili, kao da je prošla struja života. Tada sam rekla Bogu: „Oče, Sine i Duše Sveti, ako se događa ono što mislim da se događa, nezamislivo čudo, onda Vas molim da mi date jedan znak i jednu milost: da mogu razgovarati sa svojim mužem.“ Okrenula sam se prema njemu i pokušala mu reći: „Osjećaš li taj miris?“ On mi je odgovorio: „Ne, nos mi je malo začepjen.“ Odgovorio mi je kao da je to najnormalnija stvar na svijetu, a moj glas nije bio čuo već više od godinu dana! Da mu to posvijestim, rekla sam mu: „Hej, pa ja govorim, ti me čuješ!“ To mi je bio znak da je Bog na djelu. S vjerom sam izvukla noge iz kolica i ustala. Svi koji su bili oko nas shvatili su što se u tom trenutku događa... U danima koji su uslijedili, moje se stanje iz sata u sat poboljšavalo. Nemam više potrebu stalno spavati. Umjesto bolova koji proizlaze iz bolesti, imam bolove u mišićima zbog napora koje tijelo nije činilo već više od sedam godina...

Patrick d'Ursel upitao je Pascale Gryson kako su njezina djeca primila tu novost. Evo što ona kaže:

Mislim da su djeca jako sretna, ali treba imati na umu da me ona, zapravo, poznaju samo u stanju bolesti i da će se morati prilagoditi ovoj promjeni.

Što ćete sada učiniti?

To je jako teško pitanje. Bog mi je udijelio neizmjernu milost... Moja najveća želja, a to je i želja mogega muža, je da ostanemo vjerni Bogu i Njegovoj milosti, i da Ga ne razočaramo. Konkretno, jedna stvar mi je sada posve jasna – konačno ću moći preuzeti ulogu majke i supruge. To je prioritet. Uz ovaj tjelesni, zemaljski, želim živjeti i molitveni, kontemplativni život. Željela bih pomoći ljudima koji budu tražili moju pomoć, kakva god bila. Želim svjedočiti Božju ljubav. Možda ću moći preuzeti i neke druge aktivnosti, ali ne želim donositi nikakve odluke bez ozbiljnog razlučivanja, bez pomoći duhovnika, pred Bogom.

Patrick D'Ursel zahvaljuje Pascale Gryson što je svjedočila o svome ozdravljenju, ali da bi zaštitio njezinu privatnost, ne želi objavljivati nikakve fotografije. Osim toga dodaje: „Bolest se može i vratiti, to se znalo događati. Treba biti razborit, to od nas traži Crkva“.

BL/JJD/P.d'U.
(Prevela Lidija Paris)

Kad jedanput dođeš u Međugorje, nisi više isti

Višnja Kurelović za se jednostavno kaže: „Udana sam, majka dva odrasla sina, živim u Rijeci, radim... U biti, u životu sam se posvetila obitelji, odgoju djece. Bog je došao u moj život... Međugorje je duboko ušlo u moj život zato što sam tamo doživjela Boga.“

Razgovarao don Mirko Barbarić, sdb

Višnja, Ti imaš iskustvo vjerničkoga puta kroz bolest, kroz obiteljska događanja... To i drugima može biti putokaz. Kako se dogodio taj zaokret?

Zaokret se dogodio 2003., kad sam se teško razboljela. Tada je počelo je traženje. Svašta sam slušala, svašta sam tražila, svakud sam išla... Prijateljica Estera tada me pozvala: „Idemo u Međugorje.“ Njezina teta već je godinama vodila hodočasnike u Međugorje i ono joj je bilo drugi dom. Do tada o Međugorju nisam ništa znala, nisam o njemu čitala, niti sam kada razgovarala s onima koji su ga pohodili. Rekla sam, dobro, i zahvalila joj.

Putujući, teta Blaženka je neprekidno molila, što mi je bilo neobično jer sam vjeru živjela tradicionalno. Cijelu smo noć molili krunicu, glava mi je bila ko balon. Molila sam s njima, ali nisam bila svjesna važnosti molitve. To moje prvo hodočašće bilo je 1. lipnja 2003., na moj rođendan. Došli smo rano ujutro u Međugorje, smjestili se uansion i odmah otišli na Križevac. Molili smo križni put, a teta Blaženka je molila, molila. Ona je dolazila godinama u Međugorje i sve je tamo poznavala. Sudjelovala sam u molitvi penjući se na Križevac i spuštajući se s njega... i ništa se posebno nije dogodilo. Navečer smo otišli u crkvu na Misu i poslije Mise na klanjanje. Kad sam došla u crkvu, kleknula sam i rekla: „Bože, ja te molim za mir.“ Nisam molila za ozdravljenje, ništa nisam tražila, samo sam kleknula i rekla: „Bože, ja te molim za mir.“ Isto sam molila i na Podbrdu.

Kad sam se vratila doma, sedam sam dana bila u takvu miru da nisam mogla govoriti – ni s mužem, ni s ukućanima, ni s kim. Muž bi mi znao reći: „Jesi li se posvađala s nekim? Što ti je?“ Usta su mi bila, jednostavno, zavezana, nisam mogla izgovoriti ni „a“. Zatim sam otišla na Misu, a dotle sam u crkvu išla samo nedje-

ljom. Djeca su bila mala, a i druge su mi stvarile važnije od Mise. A sad, odjednom, na Misu počinjem ići svaki dan. Prije Mise počela sam redovito moliti krunicu i osjećala sam da je Bog došao u moj život. Osjećala sam da on djeluje, da me vodi. Od tada svaki dan idem na Misu. Ako ne odem, ne osjećam se dobro, nešto mi nedostaje i nigdje se i ni u čemu ne mogu naći ako nisam bila na Misi.

Neko vrijeme nisam išla u Međugorje, a onda sam osjetila neki unutarnji zov da moram ići. Odjednom sam toliko željela biti u Međugorju.

A bolest? Kroz prihvaćanje i predanje svetosti križa osjetila si uzvišenost njegova blagoslova i posvećenja.

Da, imala sam karcinom, ali sam sve predala Bogu, i bolest i obitelj... Sve se to meni posvješćivalo kroz molitvu, kroz vjeru, kroz slušanje Evanđelja, a onda sam vjeru počela prakticirati u svome životu, živjeti po vjeri premda još ne u potpunosti. Išlo je to sporo, trebala sam vremena, više molitve za predanje – da predam svoj život Bogu i molim ga za pomoć. Isus mi je žrtvom svoga križa otvorio put nove spoznaje po vjeri. Prihvativši svetost križa, počela se potvrđivati moć našega Boga.

Potom sam neko vrijeme svaki mjesec išla u Međugorje, gdje sam doživljavala vlastitu promjenu pod okriljem Kraljice Mira, ispunjena snagom odozgo.

Hodočašća u Međugorje ostavljala su, dakle, snažan pečat na Tvoj život. Jaka su to iskustva. Što je to duboko ušlo u Tvoj život?

Međugorje je duboko ušlo u moj život zato što sam u njemu doživjela Boga. Prisutnost Božju živo sam osjećala u svemu: na klanjanju, na Misi, na molitvi krunice, na Podbrdu i Kri-

ževcu... Osjećala sam da bih tamo mogla stalno biti. Doživljavala sam Međugorje kao drugi dom. Od 2003. godine u Međugorju sam bila više od 20 puta – zapisala sam sve datume. U fra Slavkovoju knjižici „Molite srcem“ našla sam pouke – što i kako trebam moliti. Do tada nisam mnogo znala o molitvi.

Može se, dakle, reći da Ti je Međugorje dotaknulo dušu i srce, da Ti je u njem toliko toga darovano što hrani i jača Tvoj duh? Pronašla si milosnu rijeku iz koje crpiš snagu za kušnju bolesti koja je mirisala na smrt. Osposobljena si da radosno nosiš taj križ u kojem se slavi Bog?

Svako jutro sjetim se Međugorja. Pozivam i druge – dođite u Međugorje! Vjera će vam ojačati, obnoviti se... Postala sam apostol međugorskih hodočašća. Ljudi su, zapravo, sami primjećivali na meni promjene, dolazili i zanimali se što se dogodilo i što je promijenilo moj život. Svjedočim svima ozdravljenje duše i tijela. Svoju bolest nosim lakše nego što sam je prije nosila. Kad sam spoznala da sam bolesna, suočila sam se sa smrću. Misao da ću umrijeti bila je strašna. Bila je nepodnošljiva, a sad, kako sam ojačala, meni su smrt i život isto. Ono što ljudi u nevolji znaju reći: umrijet ću – i boje se, meni je to normalno. Ali, meni su molitva i Misa dale snagu da mogu nadvladavati sve teškoće koje dolaze i nisam više zabrinuta što ću i kako ću naprijed. Ja sam

uvjeren da je Bog sa mnom i da sve vodi. Sve predajem njemu i kao da se ta bolest događa nekomu drugomu, a ne meni. Bog me toliko osnažio da ne osjećam teret bolesti. Toliko sam se uvjerala u Božju moć pa se osjećam tako dobro. Osjećam se ispunjena, sretna, ništa me više ne može zadovoljiti kao ta ljubav. Sretna sam što je Bog ušao u moje srce. Tu ljubav nije lako opisati riječima. Ja sam mu predala svoj život i on čini sve što je za mene najbolje. Sve teškoće bolesti i obitelji on okreće na moje dobro. Nikada, ni u jednom trenutku nisam očajavala jer sam znala da će Bog sve okrenuti na dobro, na dobro moje obitelji, iako moram proći ovim putem života koji pozna bolest.

Kako su obitelj, prijatelji i znanci primili Tvoje zaokrete?

Kad sam počela svaki dan odlaziti na Misu, dobila sam mir i snagu. Sada, s vremenske distance, vidim da je Bog odmah djelovao. No, i muž i svi u obitelji su negodovali. „Zašto svaki dan ideš na Misu?“ Zvali su me „Očenašek“ i sl. Svaki sam dan molila za svojega muža, za svoju djecu. To je trajalo dosta godina, čekala sam da se nešto promijeni u mojoj obitelji. Bila sam strpljiva.

I ta je strpljivost urodila plodom, osobito kad je riječ o obitelji?

Moj muž je išao u crkvu, a onda je odjedanput prestao i uvijek je samo kritizirao. Ja sam,

međutim, odlazila i surađivala u crkvi na različite načine. Pomagala sam ženama koje su uređivale crkvu i sudjelovala u drugim aktivnostima, na što su moji u obitelji još više negodovali. Toliko sam bila sretna da mogu biti u crkvi. To me ispunjavalo i činilo sretnom, a njih je sve više uzrujavalo. Bila sam uporna i nisam odustajala.

Kad sam otišla na operaciju zvali su me svećenici, molili su za mene, u crkvi je molitvena skupina molila za mene. I muž me zvao... To je bio pravi molitveni lanac koji su potaknuli svećenici, a kad sam se vratila iz bolnice izgledala sam kao da nisam bolesna. Imala sam Božju snagu – od molitve, od svećenika.

Poslije operacije odmah sam otišla u Međugorje, a dok sam bila u bolnici stalno sam mislila o tome. Svako jutro, gledajući izlazak sunca na Rebru u Zagrebu, razmišljala sam kako ću ići u Međugorje. Prije operacije predala sam svoj život u Božje ruke. Molila sam: Bože, predajem svoj život u tvoje ruke, neka bude volja tvoja. Poslije operacije odmah sam išla oprati zube a prva osoba koju sam sreća kad sam se vratila u sobu bio je jedan svećenik. On me blagoslovio i pomolio se nada mnom. Kad sam se spremila za polazak u Međugorje, svi su na mene navalili: „Kamo ćeš, tek si izašla iz bolnice, poslije operacije... ti ćeš ponovo u bolnicu...“ „Ne, rekla sam, ja ću ići, tamo ću ozdraviti.“ Vozila sam se osam sati u autobusu i ništa mi nije bilo. Ljudi koji su bili sa mnom pitaju: „Kako ti je, možeš li...“, pa ti si 'luda', tek si operirana, kud ideš...“ Sto i jedno pitanje... Teško je svakomu objašnjavati...

Muž je dao zeleno svjetlo za Međugorje, i on je primio mir Božji?! Kako se to dogodilo?

Muž je poslije moje operacije doživio težak pad i mjesecima je bio prikovan za krevet. Dala sam mu krunicu i rekla: „Evo, molim se Bogu i traži pomoć.“ Uvijek je odbijao, a kad bih rekla da ću moliti za njega, odgovarao bi: „Ne, nemoj ti moliti za mene, moliti ti za sebe.“

Ipak sam uz njegov krevet ostavila neke knjižice s nabožnim tekstovima i redovito se molila sv. Josipu kome je posvećena naša crkva. Svaki sam dan išla u crkvu i molila Boga da se vrši njegova volja i u ovoj situaciji. No, jednoga dana kad sam se vratila kući, vidim one knjižice otvorene. Ostala sam zatečena, nisam mogla vjerovati. Što je sad to? Drugi dan isto. Svećenici kojima sam muža preporučila u molitve željeli su nas posjetiti, ali su se pitali kako će on reagirati. Svećenik je došao i zajedno smo molili. I muž je molio, a svećenik ga je ispovjedio i pričestio. Kad je ozdravio, rekao je da će ići na Misu. Ostala sam malo zatečena, a on sada svake nedjelje, kad može, kad ne radi, odlazi na Misu i sudjeluje u svim ak-

tivnostima u crkvi. Nema toga što ne će napraviti za svećenika, za crkvu, ništa mu nije teško. Sad je više u crkvi nego ja...

A prijatelji, njihove reakcije?

Budući da mi je Gospodin dao izvanredan mir, prijatelji i znanci su mi govorili: „Ajme, kako zračiš mirom, kako sve to podnosiš, tu bolest, ti si nama primjer, mi o tebi stalno pričamo.“ To sam na njih prenosila na drugi način, molila sam za njih i poticala ih: „Idemo u Međugorje, dođite na Misu.“ Kad su imali neku teškoću, neku bolest, rekla bih: „Ajmo moliti devetnicu za ozdravljenje, preporučite se svećeniku u molitve.“ Na taj način i svojim prijateljima svjedočim kako se s molitvom mogu činiti čudesa. Molitva po vjeri ima čudesnu moć.

Osjetila si izvanrednu Božju snagu, imala kušnju bolesti, ali se sve to rješavalo Božjom pomoću?

Kroz molitvu i rad na sebi Bog mi pokazuje i dobro i zlo u mom životu. Sad gledam s Božje strane, sad mi Bog jasno pokazuje što trebam činiti, što poduzimati. I ta spoznaja koju dobivam po molitvi čini me snažnom da se mogu nositi i sa zlom i da slijedim dobro. Ta snaga po Bogu me jača i ispunja radošću i mirom života.

Spomenut ću još nešto: U Međugorju sam molila da mi Bog pošalje svećenika, nekoga tko je u vezi s Međugorjem, tko će me razumjeti i pratiti u mome križnom iskustvu i iskustvu vjere. Uslišao mi je molitve i poslao svećenika.

U Tvom se vjerničkom iskustvu potvrđuje ona riječ Gospodinova: „Tko hoće ići za mnom, neka uzme svoj križ i ...“

Da, ne samo križ bolesti, već sve svoje križeve uzimam i predajem Bogu. Važno je da za svaki križ koji dobijemo zahvaljujemo Bogu i onda ga možemo nositi. Križevi mi pomažu da jačam, da se mijenjam.

Možda još jedna poruka za one koji će čitati ovo svjedočanstvo koje je samo po sebi jedna velika poruka i pouka...

Moje vjerničko iskustvo kroz molitvu, sakramente, Euharistiju... potpuno mi je promijenilo život: Ja više nisam ista. Kad jedanput dođeš u Međugorje, više nisi isti. Promjena je na dobro, ali jako dugo traje. No, to sve ovisi o pojedincu – kako će se otvoriti svom Bogu. Ta je promjena predivna. Ne bih je mijenjala i ne bih se vratila na staro ni za što drugo u životu. Ta ljubav Božja koju sam iskusiła – želim da to i dalje traje, traje... ne samo meni. Voljela bih da je svaki čovjek doživi. S ljubavlju Božjom možeš sve. Postaješ jači, snažniji, možeš više pomagati drugima... Ja sam preko Gospe došla bliže Isusu.

Ljudi traže izlječenje i duše i tijela

Dr. sc. Zvonimir Marić poznati je hrvatski mostograditelj, redoviti profesor na Građevinskom fakultetu Sveučilišta „Josip Juraj Strossmayer“ u Osijeku. Poticaj za ovaj razgovor njegova su česta hodočašća u Međugorje.

Priredio Krešo Šego

Često ste u Međugorju. Kad ste prvi put došli i što Vas je motiviralo za taj dolazak?

Prvi sam put došao u Međugorje približno godinu dana nakon ukazanja. Vodio sam sada već pokojne roditelje na hodočašće. Zanimljivo je da se upravo u noći uoči toga dana dogodila provala u župni stan, očito ne bez znanja Udbe.

Kada ste čuli za ukazanja u Bijakovcima, što ste prvo pomislili?

Moram reći da sam na početku bio sumnjičav prema tom događaju. Valja znati da je u ono doba bilo i lažnih ukazanja.

Kako ste doživjeli ovo mjesto i jeste li osjetili potrebu ponovno doći?

Nisam pjesnik, dapače, u neku sam ruku prava suprotnost tomu – inženjer sam, pa ne bih znao točno opisati što sam doživio. Znam samo jedno: od tada sam u Međugorje dolazio najmanje jednom godišnje, a bilo je godina kad sam hodočastio tri i više puta. To je najbolji odgovor na pitanje kako sam doživio ovo mjesto.

Želio bih spomenuti nešto što je utjecalo na moje dublje zanimanje za pitanja vjere i za duhovni život uopće. Godine 1985./1986. radio sam, naime, jedanaest mjeseci u Alžiru. Prvotno je bilo zamišljeno da ću s još trojicom-četvoricom kolega poučavati tamošnje inženjere projektiranju mostova, ali su nam oni ubrzo potpuno prepustili posao projektiranja. Vodstvo te alžirske tvrtke bilo je vrlo susretljivo prema nama, pa za kršćanske blagdane nismo morali raditi, a muslimanski su ionako bili neradni dani. Ako se pak približavao rok za dovršenje kojega posla, mi smo radili i na kršćanske blagdane. Tako smo na Veliku Gospu radili do 14 sati, a onda smo predvečer otišli na pučku Misu u prvostolnicu Sjeverne Afrike. Taj je događaj na me ostavio vrlo dubok dojam. Misno je slavljem predvodio kardinal u suslavju s dvadeset dvojicom svećenika iz svih frankofonskih ze-

malja od Martiniquea do Vijetnama. Svirao je studentski sastav iz Rima, a pjevao mješoviti zbor iz Zaira. Tada sam prvi put osjetio veličinu katoličanstva kao globalnoga zajedništva. Sa mnom je bio jedan kolega čiji su roditelji bili agnostici, a on je iz znatiželje sa mnom redovito išao na nedjeljnu večernju Misu u crkvu gdje su golemu većinu vjernika činili Poljaci. Zanimljivo je spomenuti da je po povratku u Zagreb počeo redovito ići na predavanja pok. fra Jerka Fućaka u crkvi Sv. Križa u Sigetu, i da je u roku od nekoliko godina, učeći, stekao vjersku naobrazbu po kojoj znatno nadmašuje one koji su rođeni kao katolici. Postao je pravi pravcati vjernik. Moram reći da sam pod njegovim utjecajem pošao sličnim smjerom: počeo sam proučavati knjige crkvenih autora. Zanimao sam se i za djelo pokojnog pape Ivana Pavla II. Za Međugorje me je najviše zainteresirao Amerikanac Wayne Weible koji je upravo pod utjecajem međugorskih ukazanja postao katolik.

Neki hodočasnici u Međugorje dolaze i više desetaka puta, a oni koji prvi put dođu obvezno kažu da se već raduju svom ponovnom dolasku... Što ljudi ovdje traže? Izlječenje duše, izlječenje tijela?

Nikada nisam o tome razgovarao s hodočascima, ali mi se svaki put kad dođem u Međugorje postavlja pitanje: što tjera ljude, primjerice s dalekih Filipina, iz Vijetnama, iz Koreje i Meksika na tako dalek i mukotrpan put? Većina hodočasnika nisu imućni ljudi! Što se Europljana tiče, najzanimljiviji su mi Poljaci i Talijani... oni imaju svoju Jasnu Goru – Czestochowu i Loretto. Glas o čudesnim ozdravljenjima očito djeluje. Jasno je da ljudi traže izlječenje i tijela i duše.

Nastavili ste dolaziti, pa i dovoditi skupine prijatelja i suradnika iz Zagreba, Osijeka i iz cijelog svijeta – iz Francuske, Nizozemske, Ukrajine... Kad organizirate takva putovanja, djelomično

hodočašća a djelomično ekskurzije, što nudite?

Poticaj za dovođenje skupina prijatelja rodio se dok sam bio generalni konzul Republike Hrvatske u Pečuhu, od 1998. do 2002. Tamošnji Hrvati, naime, sami sebe zovu Bošnjacima, a i dio staroga grada u Pečuhu zove se Bosnyák város. Rekao sam im: „Kad ste već Bošnjaci, idemo vidjeti kako izgleda ta Bosna!“ Tako smo u dva navrata, 2001. i 2002., posjetili franjevačke samostane Bosne Srebrene i Sarajevo, a nagovorio sam ih da osjete i dah Hercegovine, pa smo otišli i do Šćita, Mostara, Međugorja i Humca. Po povratku sa službe u Pečuhu poduzimao sam s dr. Anđelkom Mijatovićem vođenje većih skupina znatiželjnika i hodočasnika iz Zagreba, znajući da ljudi u Zagrebu općenito malo znaju o Bosni i Hercegovini. Slično sam učinio i s kolegama i suradnicima s Građevinskog fakulteta u Osijeku.

Kad je riječ o hodočascima iz svijeta, svaka zemlja ima svoju osobitu priču. Moj prijatelj Ranko Oršulić iz Komina živi u Parizu od 1973. i oženjen je Parižankom. U više su navrata dolazili u Međugorje i sa mnom je bez mene. Gosti iz Nizozemske posebna su priča. Dugorošanka Dunja Majnarić, koja se odmah po završetku studija udala za Nizozemca Hana Geurtsa i tamo živi, pokrenula je za vrijeme Domovinskog rata veliku dobrotvornu akciju, te je s mužem i njegovim prijateljima prikupila i dopremila u domovinu sto dvanaest tegljača prvorazredne robe. Od svoje prijateljice Marije Ivanić čula je za moje izlete u Bosnu i Hercegovinu, pa me je

zamolila da i tim njezinim prijateljima budem vodič. Spremno sam se odazvao, pa smo posjetili Goricu, Humac, Kravicu, Međugorje. Bili smo na Brdu ukazanja i u Majčinu selu... Slično vrijedi i za profesora Paščenka iz Ukrajine.

Što se hodočasničkoga dijela ovih putovanja tiče, redovito sam se obraćao znalcima, fra Svetozaru Kraljeviću, fra Karlu Lovriću i drugima, da ljudima približe fenomen međugorskih događaja. Hodočasnike sam obično pratio pri usponu na Brdo ukazanja, i ostavljao sam im vremena za osobnu pobožnost.

S kakvim se dojmovima o ovim krajevima vraćaju Vaši suputnici?

Još nisam sreo nijednoga koji ne bi bio oduševljen viđenim i doživljenim. Mnogi me i potiču na ponavljanje putovanja.

Rođeni ste u mnogočlanoj obitelji u Posušju. Jeste li po odlasku od kuće mogli nastaviti živjeti onako kako ste odgojeni, dakle vjerski, budući da je u tom vremenu socijalistički sustav u mnogočemu ograničavao vjernike?

U bivšem sustavu, u pitanju ograničavanja vjerskih sloboda, postojala je znatna razlika između Bosne i Hercegovine i Hrvatske. Studirajući i kasnije radeći u Zagrebu, doista nisam imao većih neprilika zbog pripadnosti vjerničkom svijetu. Slušatelji propovijedi za studente u Bazilici Srca Isusova u Palmotičevoj ulici bili su, naravno, praćeni i o njihovoj ponašanju dojavljivano „gde treba“, ali moram reći da mi u brojnim „obavijesnim

razgovorima“, od kojih je zadnji bio 18. veljače 1990., nikada nisu bila postavljena pitanja u svezi s vjerom.

Vratimo se Međugorju. S Vašeg motrišta, koliko ovi još uvijek živi događaji pridonose stvaranju prave slike o našem kraju, o Hrvatskoj i BiH?

Pored svih čuda suvremene tehnike, ništa ne može nadomjestiti viđenje vlastitim očima i susrete sa živim ljudima. Ilustrirat ću to primjerom iz vlastite struke. Kao tajnik Hrvatskog ogranka Međunarodnog društva za beton, 90-ih godina sam moljaka kolege iz razvijenih zemalja da dođu kao pozvani predavači na naše domaće skupove. U najboljem bih slučaju uspijevao dovesti po petero ili šestero. Oni su se obično čudili u kojoj su mjeri njihove predodžbe o Hrvatskoj u nesuglasju s onim što su vidjeli. Ohrabren time, molio sam Vijeće te udruge da koju od svojih sjednica održi u Hrvatskoj. Nažalost, na sjednici Vijeća u Brisbaneu u Australiji, na kojoj nisam bio nazočan jer bi putovanje bilo preskupo, jedan je član rekao: „Pa ne ćemo valjda ići u zemlju onog diktatora Tuđmana!“ I nisu otišli. Deset godina poslije, moj je nasljednik na tajničkoj dužnosti uspio izboriti održavanje simpozija te udruge u Cavtatu. Okupilo se petstotinjak sudionika. Uživao sam gledajući i slušajući ih kako se čudom čude. Takvog će čuđenja biti sve više. Ono bi se moglo i znatno uvećati i ubrzati aktivnom ulogom naših predstavnika u inozemstvu što, uz časne iznimke, uglavnom izostaje. Međugorje zacijelo ima svoju veliku

Nisam pjesnik, dapače, u neku sam ruku prava suprotnost tomu – inženjer sam, pa ne bih znao točno opisati što sam doživio. Znam samo jedno: od tada sam u Međugorje dolazio najmanje jednom godišnje, a bilo je godina kad sam hodočastio tri i više puta.

ulogu u tome. Stranci, naime, često ne znaju da Međugorje nije u Hrvatskoj!

Želim u svezi s ovim ispričati jednu zgodu. Majka jednog mojega prijatelja udala se kao udovica za jednog Hercegovca koji živi u Australiji. Kad su ih posjetili, moj je prijatelj jedne nedjelje popodne poželio sa suprugom otići u šetnju po obližnjem parku. Domaćini su ih upozorili neka izbjegavaju napadno promatranje i snimanje prastanovnika toga kontinenta s kojima će se zacijelo susresti. Oni su ih poslušali, ali kad su došli u park ovi su ih zvali mahanjem ruku da dođu i pogledaju neke dosta lijepe umjetničke slike. Jedan je od tih domaćina rekao: „Mi smo sa sjevera.“ A moj prijatelj: „I mi smo sa sjevera.“ „Odakle?“ „Iz Europe.“ „Iz koje zemlje?“ „Ma ne ćete vi to znati, to je jedna mala zemlja.“ „Znam, vi ste iz Hrvatske.“ „Kako znate?“ „Bili smo prije mjesec dana u Međugorju.“

Što biste preporučili domaćima, a što hodočascima? Što činiti da župa Međugorje sačuva svoju izvornost, milost koju je primila?

Tko sam ja da bih što preporučivao jednima ili drugima? Koliko vidim, fratri dobro vode i usmjeravaju rast svetišta i mislim da će tako i očuvati izvornost Međugorja. Ono što me zabrinjava, ali to je općehrvatski problem, jest pomanjkanje najosnovnijeg poštovanja urbanističkih načela pri apartmanizaciji. Ima jedna još veća nevolja: nepostojanje kanalizacije je prava ekološka bomba. I tu nam mogu pomoći jedino fratri, jer država očito ne će.

Kako osvojiti svijet

Franjo glasno poručuje: Ako želiš promijeniti svijet, mijenjaj sebe; ako želiš pokoriti i osvojiti druge, pokori u sebi ponos i grijeh; ako želiš druge zaogrnuti plaštem pravednosti, skini svoj plašt interesa.

fra Mario Knezović

Kad pozornije pogledamo stanje današnje civilizacije te ga usporedimo sa stanjem civilizacija prije nas, u svakoj možemo iščitavati težnju čovjeka da vlada drugim čovjekom. Ta težnja za vladanjem drugima, kojoj je krajnji cilj korist i dobitak, dovodila je do ratova i sukoba koji su uništavali cijele narode i države. Razumjeti svoju ulogu i poslanje uvijek je mudrost, ali mudrost dana Odozgo. Razumjeti tu mudrost Odozgo bijaše teškoća i Isusovim učenicima. Vrzerala im se po glavi zemaljska moć i vlast. Htjeli su uz Isusa osvajati svijet, htjeli su promjene sustava, a Isus je zahtijevao promjene u čovjeku: obraćenje.

Sličnim načelima u svojim mladenačkim danima bio je oboružan i asiški siromašak sv. Franjo. I on je mislio da se tuđe područje osvaja na konju, vojnom akcijom, a tek kad je sišao s „konja“ svoje uzornosti bio je sposoban primiti silu Odozgo. Franjo je, promijenivši sebe, pobijedivši sebe i obuzdajući svoju oholost mnoge osvojio i promijenio. Bio je sposoban za tu misiju kad se oslobodio onoga što ga je sputavalo. Franjo je shvatio Isusove riječi da će nam srce biti ondje gdje nam je i blago. To razumjeti može srce čisto od grijeha i Franjo je spoznao svoj grijeh i svoju stranputicu. Shvatio je da njegovi puti nisu Božji puti, niti su njegove misli Božje misli. Bez toga novi koraci nisu mogući.

Što je Franjo učinio? On se, jednostavno, otvorio ljubavi kojoj se lice i obrisu mogu prepoznati i očitovati na onim najugroženijima. Franjin poljubac gubavcu poljubac je ranjenom i od svih ostavljenom čovjeku. Poljubac gubavcu, zapravo je poljubac Boga čovjeku preko Franje. Bog uvijek ljubi. Zato je Franjo znao što znači krik i bol kad ljubav nije ljubljena. Žalio je zbog toga. Takav je Franjo, razgolićen i lišen svega što sputava, pošao osvajati svijet. Njemu to nije bila namjera, ali zar se može sakriti grad na gori? Svojom malenošću postaje velik. Svojom nemoći postaje snagom. Svojim osobnim traženjem drugima je pronašao smisao i

put. Franjin stil života je odgovor na bitna čovjekova pitanja.

Poljupcem gubavcu i druženjem s njima, premda to bijaše zabranjeno – gubavci su živjeli u getu – Franjo skida „zvono“ s njihovih života. Oni su bili obilježeni i nosili su zvono oko vrata kako bi ih drugi mogli čuti i na vrijeme pobjeći. Franjo ne bježi pred zvukom zvona, on im prilazi i simbolično ih oslobađa naljepnice koju im je zajednica namijenila. Koliki danas hodaju u našoj blizini sa „zvonom“ i naljepnicama koje su ispisane lažima, klevetama, ogovaranjima! Naš poziv je takvima prići i skinuti „zvono“ s njihovih obilježenih života. Isus je takvo „zvono“ skinuo Mariji Magdaleni i, u konačnici, svakome od nas kad pristupamo sakramentu ispovijedi.

Promatrajući s našeg zemaljskog stajališta gotovo je nevjerojatno kako je taj zanesenjak i Božji trubadur iz Asiza osvojio svijet. Nije odustajao iza zatvorenih vrata, već je kucao dok se ne otvore. Slijedio je biblijsku riječ: kucajte i otvorit će vam se... Takav odlazi preko bojišta u vrijeme križarskih ratova do Svete Zemlje i do samoga sultana. Govorili su mu da je to nemoguća misija, no Franjo ide i stiže do svoga cilja. Kad su čiste i ispravne nakane, ciljevi se ostvaruju. Asiški siromašak u poderanome habitu bijaše izazovom mnogima. Osvojio je svijet bez ispaljena metka! On je pucao od ljubavi. Živio je poslije spjevane stihove: „Samo tvoja ljubav može učiniti da sve procvjeta, samo tvoja ljubav može upaliti nova svjetla...“

Franjo glasno poručuje: Ako želiš promijeniti svijet, mijenjaj sebe; ako želiš pokoriti i osvojiti druge, pokori u sebi ponos i grijeh; ako želiš druge zaogrnuti plaštem pravednosti, skini svoj plašt interesa. Kako bi ovom izopačenom svjetskom poretku, kako bi i Crkvi dobro došlo kad bi sv. Franjo bio istinski življen a ne samo spominjan kao u ovom tekstu! Počnimo iz početka, braćo i sestre, jer još ništa nismo učinili, poručuje velikan koji je do kraja shvatio kako mu uvijek može više dati Gospodar (Bog) nego sluga. A komu mi služimo?

Sveti Franjo propovijeda pticama i stvorovima

Blaženi je otac Franjo putovao jednom Spoljskom dolinom. Stigao je do nekoga mjesta nedaleko od Mevanija. Ondje se skupilo veliko mnoštvo svakovrsnih ptica, golubova, malih vrana, čavki itd. Blaženi sluga Božji Franjo, jer bijaše čovjek velike gorljivosti, veoma je volio također i niže nerazumne stvorove i u njima uživao. Kad ih je, dakle, opazio, žustro je otrčao k njima ostavivši pratiocima na putu.

Pošto im se već posve približio i vidio da ga čekaju, na uobičajen ih je način pozdravio. Silno se začudio što se ptice nisu dale u bijeg, kako to obično čine; izvanredno se obradovao i ponizno ih zamolio da poslušaju Božju riječ. Među ostalim što im je rekao dodao je i ovo: „Sestre moje ptice, mnogo morate hvaliti svoga Stvoritelja i uvijek ga ljubiti. Zao djenuo vas je perjem, dao vam krila za let i sve ostalo što vam je potrebno. Bog vas je među stvorovima učinio plemenitima i odredio da boravite na čistu zraku. Premda ne sijete niti žanjete, ipak vas on, a da se ništa ne brinete, zaštićuje i vama upravlja.“

Ptice su na to, kako je pripovijedao, a pripovijedala su i braća koja su bila s njime, na neobičan način, prema svojoj naravi bile oduševljene: počele su protezati vratove, širiti krila, klepetati njima, otvariti usta i motrile su ga. A on je prolazio između njih i vraćao se natrag, svojom im je haljinom doticao glave i tjelesa. Napokon ih je blagoslovio, načinivši nad njima znak križa, i dopustio im da odlete na drugo mjesto. I blaženi je otac s pratiocima krenuo dalje svojim putem i radovao se. Zahvaljivao je Bogu koga svi stvorovi časte poniznim hvalospjevom.

Kako je bio prostodušan i bezazlen po milosti a ne po naravi, počeo se optuživati zbog nemarnosti što već prije nije propovijedao pticama pošto su s tolikim poštovanjem saslušale riječ Božju. Tako se dogodilo da je od onoga dana sve ptice, sve životinje, sve gmazove i sve stvorove koji nemaju osjetila brižljivo poticao da hvale i ljube Stvoritelja, jer je svaki dan, zazvavši ime Spasiteljevo, vlastitim iskustvom raspoznavao njihovu poslušnost.

Koliko je samo veselje njegovu srcu donosila divota cvijeća dok je gledao oblike njihove dražesti i udisao ugodni miris! Kad bi pronašao obilje cvjetova, tako im je propovijedao i pozivao ih da hvale Gospodina, kao da su razumni. Tako je netaknutom čistoćom opominjao na božansku ljubav i poticao na radosni posluš: usjeve, vinograde, kameenje, šume i svu ljepotu polja, vodene izvore i zelenilo vrtova, zemlju i vatru, zrak i vjetar.

Sve je, napokon, stvorove nazivao braćom i sestrama i na izvrstan, drugima nepoznat način, pronicao je tajne stvorova oštrinom srca kao onaj koji je već unišao u slobodu slave sinova Božjih!

A sada Te, dobri Isuse, divnoga hvale s anđelima onaj koji je, boraveći na zemlji, o Tebi ljubljeno propovijedao svim stvorovima!

(Toma Čelanski, Životopis sv. Franje Asiškoga)

Molitva pred Presvetim

Klanjam Ti se, Gospodine Isuse, i hvala Ti za ovaj trenutak kada mogu stajati ovdje pred Tobom onakav kakav jesam.

Pred Tobom, Isuse, mogu biti tko jesam bez bojazni da ću biti povrijeđen. Zato Ti hvala, Isuse, jer se u Tvojoj nazočnosti osjećam zaštićeno i prihvaćeno.

Hvala Ti, Gospodine Isuse, jer Ti si Bog koji me čuje i koji me vidi. Zato Ti se klanjam i znam da sam uslišan.

Isuse, Tvoja moć počiva na meni. Tvoje je božanstvo ovdje prisutno. Hvala Ti što ja, smrtni čovjek, mogu biti ovdje. Zato činim ono što mogu: klanjam Ti se, hvalim Te i slavim Te.

Isuse, želim Ti jednostavno reći hvala jer nisam ja izabrao Tebe, nego si Ti izabrao mene i to je najbolje što mi se u životu dogodilo, iako toga nisam uvijek svjestan.

Hvala Ti, Isuse, što se ne moram trošiti u traženju jer si me Ti već našao.

S. B.

Škapular Gospe Karmelske

U ukazanjima Blažene Djevice Marije u Fatimi 1917. potvrđene su dvije glavne marijanske pobožnosti koje su se othrvale kušnji vremena: pobožnost molitve krunice i pobožnost nošenja škapulara. Na kraju ukazanja, 13. listopada 1917., dok se događalo veliko čudo Sunca kojemu je svjedočilo sedamdeset tisuća osoba, Gospa se troma pastirićima ukazala u odjeći Gospe s brda Karmela, u rukama držeći škapular.

fra Karlo Lovrić

Uz ovaj škapular vezane su neprocjenjive povlastice kao sastavni dio poruke koju je Majka Božja u Fatimi ostavila zajedno s krunicom i pobožnošću Bezgrješnom Srcu Marijinu. Izvješća o paklu i čistilištu, potreba pokore i Gospina posredovanja sadržana u poruci, u posvemašnjoj su suglasnosti s obećanjima povezanim sa škapularom.

Duhovna obitelj sv. Ilije

U Galileji, na malom rtu iznad Sredozemnoga mora, stoji brdo Karmel, utočište mnogih svetih koji su se u Starom zavjetu povlačili u to samotno mjesto moliti za dolazak božanskoga Spasitelja. Ipak, nitko nije toliko natopio te blagoslovljene stijene kao sv. Ilija. Predaja kaže da su po Ilijinu primjeru pustinjaši živjeli i molili na brdu Karmelu, stječući i prenoseći drugima Ilijin duh. U 4. st., kad su se počeli pojavljivati prvi redovnici samotnjaci, kameniti obronci brda Karmela imali su kapelicu čiji se ostatci vide i danas. Poslije, u 12. st., skupina novih redovničkih (monaških) zvanja stigla je sa Zapada zajedno s križarima i dodala novi žar starom pokretu. Sagrađena je crkva u kojoj se zajednica, animirana Ilijinim duhom, posvećivala molitvenom životu. Zbog porasta broja braće Gospe Karmelske, osjetila se potreba za savršnijom organizacijom. Godine 1225. jedna je delegacija karmelskoga reda od Svete Stolice zatražila odobrenje pravila, što je papa Honorije III. godine 1226. i učinio. Kad su Saraceni napali sveta mjesta, poglavar brda Karmela redovnicima je dopustio poći na Zapad, gdje su utemeljili nove zajednice.

Sveti Šimun Stock

Braća s Karmela na europskom kontinentu bijahu skoro na rubu iščeznuća. Redovnička obitelj sv. Ilije izgledala je poput osušenoga staroga stabla koje je trebalo što prije posjeći i zapaliti. Bio je to očekivani trenutak Blažene Djevice Marije da njezinim posredovanjem procvjeta jedan krasan cvijet na vrhu osušenoga stabla – sv. Šimun Stock. Ovaj Englez prepoznatljive krjeposti izabran je za

Povlastice vezane uz škapular uživa svatko tko postane članom karmelićanske obitelji. Škapular stavlja svećenik po predviđenom obredu. U slučaju smrtne opasnosti, ako nije moguće naći svećenika, može ga staviti i laik moleći Zdravomariju i koristeći blagoslovljeni škapular.

generala reda. Žarko je molio Gospu da ne dopusti iščeznuće reda. U toj tužnoj situaciji Presveta Djevica ukazala se svomu dobrom sluzi (1251.) i dala mu škapular, koji će braća nositi iznad odijela. Dotle su redovnici nosili tuniku, građansko odijelo, a iznad odijela oblačili su manju tuniku koja je bojom i posebnim karakteristikama pokazivala identitet njihova gospodara. Škapular je bio sličan toj maloj tunici. Gospa je Šimunu dala vlastitu odoru njezinih sluga koju bi trebali nositi svi karmelićani i obećala: *Primi, predragi sine, škapular svoga reda, znak moga prijateljstva prema braći, povlasticu za tebe i za sve karmelićane. Oni koji umru odjeveni ovim škapularom ne će otići u pakao. Škapular je znak spasenja, zaštite i potpore u opasnostima i savez mira zauvijek.*

Papa Pavao VI. tvrdi: „Karmelski škapular je oblik pobožnosti koji je zbog svoje jednostavnosti lako razumljiv svima, i umnogome se proširio među kršćanima, s mnoštvom spasonosnih plodova.“

Subotnja povlastica

Jedno drugo obećanje Karmelske Gospe dalo je još veće značenje pobožnosti škapulara. U ukazanju papi Ivanu XXII., Presveta Djevica Marija je rekla: *O, Ivane, namjesniče moga ljubljenoga Sina... u znak zahvalnosti za moja dobročinstva, dopusti širu potvrdu mome svetom i pobožnom Redu karmelskom započetom od Ilije i Elizeja... I drugi, ako iz pobožnosti uđu u ovaj sveti Red noseći znak svetoga odijela s imenom subraće i susestara navedenoga Reda, bit će oslobođeni i otpustit će im se trećina njihovih grijeha... Ja Majka Milosti sići ću u subotu nakon njihove smrti i one koje nađem u čistilištu, oslobodit ću da bi ih izvela na sveto brdo Vječnoga života.*

Ivan XXII. potvrdio je ovaj potpuni oprost u slavnoj Subotnjoj buli, 3. ožujka 1322., koju su poslije potvrdili pape poput Aleksandra V., Klementa VII., Pavla III., a papa Pio XII., god. 1950., napisao je iznad škapulara, želju da on „bude simbol posvete Bezgrješnom Srcu Marijinu koje nam je veoma potrebno u ovim tako opasnim vremenima“.

Još je napisao: „Nije riječ o maloj stvari, nego o stjecanju Vječnoga života kako je obećala Blažena Djevica Marija“.

I blaženi papa Ivan Pavao II. uporno je preporučivao škapular, a jedan rimski visokonakladni dnevni list potvrđuje da ga je Papa na grudima nosio i 15. svibnja 1981., kad je na nj izvršen atentat na Trgu sv. Petra. To su potvrdili i liječnici prilikom kirurškog zahvata na poliklinici Gemelli, nakon atentata.

U početku su se škapularom služili samo redovnici karmelićani. Crkva je poslije, želeći proširiti povlasticu i duhovna dobročinstva ovoga redovničkog odijela, svim katolicima omogućila njegovo primanje.

Od milosrdnog posredovanja Majke Božje poslije ukazanja sv. Šimunu Stocku, karmelićanski red ponovo je procvjetao, a u isto vrijeme rasla je pobožnost prema Presvetoj Djevici Mariji. U ovom redu rodile su se duhovne veličine koje će sjati u Crkvi posvuda i zauvijek: sv. Tereza Avilska, sv. Ivan od Križa i sv. Tereza od Djeteta Isusa. Svi su proglašeni crkvenim naučiteljima.

Škapular i fatimska poruka

Godine 1917. u Fatimi Gospa je proglasila istinu o svojoj suverenosti i prorekla pobjedu svoga Bezgrješnog Srca. Za toga je ukazanja bila obučena u karmelsko odijelo, odijelo najstarije marijanske pobožnosti. I na taj način pokazala je sintezu između povijesno najudaljenije (brda Karmela) i najnovije pobožnosti (Bezgrješnom Srcu Marijinu) te slavne budućnosti koja je slavije i kraljevstvo toga istoga Srca. Škapular je jasan znak da će revni katolik izvršenjem zahtjeva Majke Bože u ovoj pobožnosti naći obilan izvor milosti za svoje osobno obraćenje i za svoj apostolat, posebice u ovim vremenima duboke dekristijanizacije. Ovo „odijelo milosti“ ojačat će njegovu sigurnost, koja će, kad se oči zatvore ovome životu a otvore vječnosti, naći svoj posljednji svršetak, Isusa Krista.

Oni koji prime škapular i poslije ga zaborave nositi, ne čine grijeh, ali više ne primaju dobročinstva obećana po njemu. Oni koji ponovno žele nositi škapular, mogu to nastaviti iako ga dulje vremena nisu nosili.

Praktične odredbe

Povlastice vezane uz škapular uživa svatko tko postane članom karmelićanske obitelji. Škapular stavlja svećenik po predviđenom obredu. U slučaju smrtne opasnosti, ako nije moguće naći svećenika, može ga staviti i laik moleći Zdravomariju i koristeći blagoslovljeni škapular. Prilikom stavljanja škapulara svećenik se služi jednim od obrazaca za blagoslov iz Rimskoga obrednika.

Škapular treba stalno nositi (i noću!), a dopušteno ga je skinuti samo u slučaju potrebe ili pri kupanju.

Škapular se blagoslivlja samo jednom, kad se stavlja, a taj blagoslov vrijedi za cijeli život. Blagoslov prvoga škapulara prenosi se na druge škapulare, koji će se koristiti zbog zamjene.

„Medalja-škapular“

Papa sv. Pio X. dopustio je zamijeniti škapular od platna medaljicom s likom Srca Isusova

na jednoj i Gospinom slikom na drugoj strani. Njome se može služiti neprekidno (noseći je o vratu ili na drugi način), uživajući iste povlastice koje su obećane škapularu. Ipak, medalja može samo zamijeniti već primljeni škapular od platna. Kada se škapular zamjenjuje medaljicom, nije nužan blagoslov.

Uvjeti da se obećanja ostvare

Da bismo se okoristili subotnjom povlasticom, nužno je ispuniti tri uvjeta:

Prvo, sačuvati čistoću koja je prikladna vlastitom staležu (potpunu za neudane/ne-oženjene i bračnu za udane/oženjene). Dakako, ovo je obveza bilo kojega kršćanina, ali će ovu povlasticu uživati samo onaj tko bude živio u takvu stanju.

Drugo, svakidašnje moljenje maloga Gospina oficija. Ipak, svećenik koji stavlja škapular ima ovlast zamijeniti tu obvezu koja je za običnog vjernika teška. Može se zamijeniti svakidašnjim moljenjem krunice. Osobe se ne trebaju bojati zatražiti od svećenika da mole samo tri Zdravomarije na dan.

Treće, oni koji prime škapular i poslije ga zaborave nositi ne čine grijeh, ali više ne primaju dobročinstva obećana po njemu. Oni koji ponovno žele nositi škapular, mogu to nastaviti iako ga dulje vremena nisu nosili.

Oprosti povezani sa škapularom

1. Djelomični oprost prima onaj koji se pobožno noseći škapular ili medaljicu sjeđinjuje s Presvetom Djevicom Marijom ili s Bogom preko ovoga škapulara; primjerice, ljubeći ga ili oblikujući nakanu ili molbu.

2. Potpuni oprost (oproštenje od svih kazna u čistilištu) prima onaj dan kad prvi put prima škapular; također na blagdane Gospe Karmelske (16. 7.), sv. Ilije (20. 7.), sv. Terezije od Djeteta Isusa (1. 10.), Svih svetih karmelskoga reda (14. 11.), sv. Terezije Avilske (15. 10.), sv. Ivana od Križa (14. 12.) i sv. Šimuna Stocka (16. 5.).

3. Dobro je naglasiti da se potpuni oprost mogu postići samo ako se ispune uvjeti koje traži Crkva: ispovijed, pričest, čistoća od svih grijeha (i lakih) i molitva na nakanu Sv. Oca (Očenaš, Zdravomarija i Slavaucu). Ukoliko nije ispunjen neki od ovih uvjeta, oprost je samo djelomičan.

a) Škapular je znak saveza s Gospom. Nošenjem škapulara izražavamo svoje posvećenje s njome.

b) Škapular je znak spasenja. Tko s njime umre, ne će trpjeti vatru pakla.

c) Prve subote poslije smrti Presveta Djevica Marija oslobodit će od čistilišta sve koji budu nosili škapular.

d) Škapular je znak zaštite u svim opasnostima.

Silnice

Kad postimo srijedom i petkom, kad se molimo, o čemu zapravo razmišljamo? Ima li tu silnica koje nam otvaraju razumijevanje sadašnjice ili smo tek sretni što smo uz svoju Kraljicu Mira i što nam je dobro?

fra Miljenko Stojić

Mediji mi opet počinju opasno ići na živce. Uporno ništa ne žele razumjeti. U ukazanjima Kraljice Mira traže senzacije, u Domovinskom ratu sukobile su se neke strane, komunisti su antifašisti i donijeli su nam slobodu, novi svjetski poredak donijet će nam blagostanje... Sve nakrivo. Na kraju shvatiš da ih nisi trebao otvarati. Oni samo izvršavaju što im je zapovjedbano, a istina je posve nešto drugo.

Njemački vojnici u Drugome svjetskom ratu bili su preplavili Europu. Odvelo bi nas daleko da sada razglabamo zbog čega se upravo tako dogodilo. No, ono što možemo kratko reći jest da je nekomu bilo stalo da započne veliki sraz. Njemačka, Rusija, Engleska... države koje su bile spremne boriti se za svoje ideale. Vojnici su, pak, predstavljali posve nešto drugo. Kao onaj partizanski kurir pred Širokim Brijegom. Upravo sam danas iščitavao njegovo svjedočenje. Nisu ga zanimali ni partizani ni komunisti, htio je samo pobjeći od Talijana i ne biti uvojačen u njemačku vojsku. Dospri tako partizanima. A oni s njim po bojišnicama gdje se ginulo nemilice i gdje su mrtvi malo koga zanimali. Danas je ostario, ali još se uvijek dobro sjeća tih dana i društvenih odnosa. Sjeća se toga i njemačka strana. Prije nekog vremena jedan je došao na Široki Brijeg snimati dijelove dokumentarnog filma o svome ocu. Preživio je klaonicu na Širokom Brijegu, domaći ga ljudi ranjena iznijeli preko rijeke, probio se prema Mostaru i na kraju konačno došao do svoje domovine. Njemačko veleposlanstvo u Sarajevu to, izgleda, malo zanima. Između ostaloga, dobili su slike pronađenih pločica koje su stajale uz tijela ubijenih njemačkih vojnika, ali se nisu potrudili saznati komu su pripadale. Na stranu ljudski osjećaji, to im je posao. Gluhi su na patnju. Ne žele se uznemirivati.

Jamačno, ovo nije priča za medije. Ovo je priča za kavu s prijateljima i znancima, priča za zaključivanje kako bismo se, zapravo, trebali ponašati u životu. Laž je da su događaji i povijest crni i bijeli. Najviše je tu sive boje. Svaki čovjek ima svoju sudbinu, svoj odgovor zbog čega se našao upravo tu gdje se našao.

Prepoznao sam ove silnice u djelovanju Kraljice Mira. Pojavila se u trenutku kada se

činilo da zlo cvjeta. Komunizam je naizgled bio na vrhuncu; moćan, hvaljen, uvažavan. Zapadno mezimče Tito iza sebe je ostavljao svjetsko čudo, komunizam s ljudskim licem, pogodan za obmanjivanje potlačenih naroda. Međutim, nije išlo kako je zamišljeno. Kraljica Mira donese mir i nastade nemir zla. Progon vidjelaca, psi nahuškani na puk, oružje u rukama, progon franjevac, postavljanje uhođa, grmljavina medija... Kraljica se Mira nije prepala. Govorila je jednostavno i blago. Nije nikoga osuđivala, ruka joj je neprestano bila otvorena. Izgrađivala je drukčiju povijest. Komunizam uskoro pade. Masoni zaključise da se to nipošto ne smije pripisati u zasluge njoj i papi Ivanu Pavlu II. Prema njima, to su učinili disidenti. Još ustraju u svojoj opsjeni, kao što i Kraljica Mira ustraje u svome svjetlu. Zna se tko će pobijediti.

Mjesto na kojem su ubijeni franjevci na Širokom Brijegu, hodočasnici i dalje obilaze. Bio je i jedan njemački političar. Pokazivao sam mu gdje su bili bunker branitelja Širokog Brijega, gdje su ih komunisti ubijali i zatrpavali kao bića niže vrste. Polako je spoznao što je to komunizam u svojoj srži i da uvijek ima onih koji mu svjesno ili nesvjesno pomažu. U njih spada i osoblje veleposlan-

stva koje se ne brine dovoljno za svoje sunarodnjake, na stranu povijesni prijepori. Svatko je, naime, zaslužio dostojan pokop.

Kad postimo srijedom i petkom, kad se molimo, o čemu zapravo razmišljamo? Ima li tu silnica koje nam otvaraju razumijevanje sadašnjice ili smo tek sretni što smo uz svoju Kraljicu Mira i što nam je dobro? Pada mi naum priča koju nedavno čuh. Čovjek došao pred Boga. Čitav se život molio, išao u crkvu, slijedio mnogobrojne zakone u želji da bude savršen i svet. Zbog toga je mislio da će ga Bog primiti raširenih ruku. A on ga upita zbog čega su mu ruke prazne. Čovjek je zanijemio. Bio je zaboravio na druge.

Živimo u svijetu gdje nas pokušavaju pretvoriti u gladijatore u areni. Treba biti brži, bolji, jači pa neka traje dokle traje. Oni će se, pak, dotle zabavljati i tražiti nove gladijatore. Kraljica Mira i pobijeni hercegovački franjevci poučavaju nas, naprotiv, da svoje ruke otvorimo i drugomu. Nismo sami na ovome svijetu, izgrađujući sebe izgraditi nam je i druge. Naravno sve jednostavno. Jest, naravno, kad to prihvatimo. Završavajući ovaj tekst pitam se gdje sam u svemu tome i kojim se silnicama podvrgavam?

Tjedni molitveni program

– zimski raspored
(od Mise na Križevcu do 1. svibnja)

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima Glasnik mira. Darujte im godišnju pretplatu. Pretplatite se na Glasnik mira.

Služba pretplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

Jajce 87,8 Mhz
Mostar 100 MHz
Banja Luka 107,8 Mhz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
Sjeverozapadna Bosna, Jajce 108,7 Mhz
Zepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel: ++387 36/653 547 uredništvo
++387 36/651 100 glavni tehničar
++387 36/653 548 marketing
Faks: ++387 36/653 552

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Pribliježila i prevela Antonija Prić Bubalo

Vlč. Ray Ratzenberger, Arizona, SAD

Ovo mi je peti posjet Međugorju, a prvi put sam došao 1986. godine. Ovdje sam s jednom skupinom svećenika – karizmatika. U karizmatiku sam obnovu uključen od 1973.

godine. Američki karizmatiki prilično su otvoreni prema protestantizmu, pa u početku nisu željeli spominjati Blaženu Djevicu Mariju. To mi je uvijek smetalo, jer smatram da se ne trebamo sramiti marijanske pobožnosti. Kad se Gospa počela ukazivati u Međugorju, mnogi karizmatiki su postali njezini zagovornici. To je sve dio Božjega plana, jer je Gospa prvi karizmatik. Međugorje se izgledom jako promijenilo, ali Božji duh je jednako snažno prisutan. Blažena Djevica Marija, kao prava majka, uvijek nas dolazi zaštititi, čuvati i pomagati. Ovdje zaista osjećamo Božju prisutnost i Gospinu zaštitu, i mogućnost da utvrdimo svoju vjeru. Svaki put kad dođem snažno osjećam Gospinu nazočnost i jako sam zahvalan Isusu što nam ju je poslao.

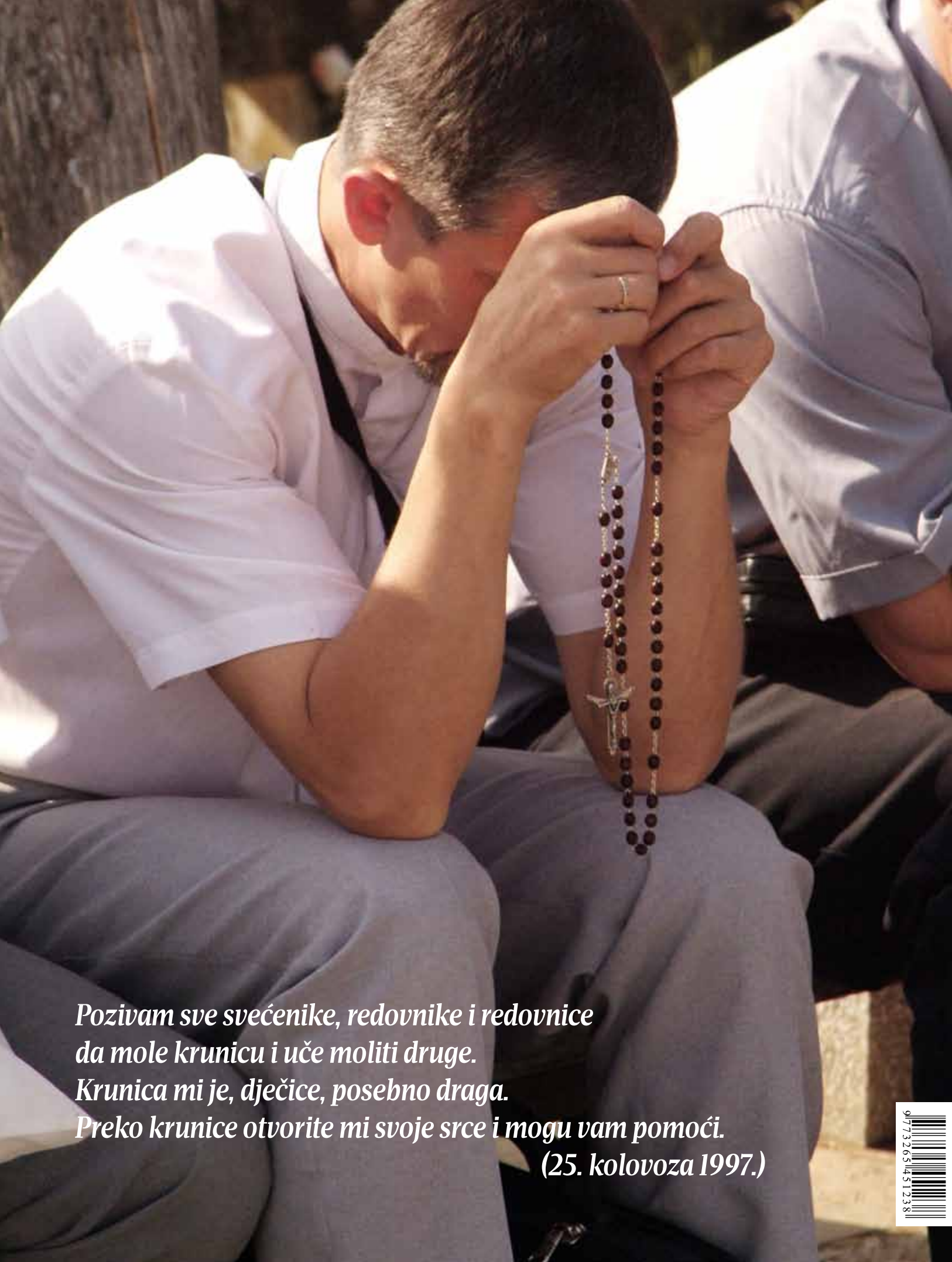

Francesco Bulleri, Italija

Međugorje sam posjetio već pet puta. Mislim da ne bismo trebali dolaziti zbog nekih čudesa, nego da bismo sastavili mozaik iz djelića svoga života, i unijeli mir u svoju

nemir. Kad sam prvi put dolazio, nisam znao što me čeka. Vrativši se kući, znao sam da me u Međugorju Isus dotaknuo, da je u mene stavio svoje svjetlo i osvjetlio moju tamu. On želi da se pokrenemo, da djelujemo kako bi ta tama nestala.

Redovito idem na svetu Misu i doživljam je kao osobni susret s Isusom. To je najvažnija stvar za katolike. Čujem kako ljudi tragaju za Isusom, a ne znaju da je Isus u svakome od nas. Mislim da Međugorje ima prekrasan dar, da se ovdje ljudi obraćaju. Gospa ima poseban plan s Međugorjem, i kad se ovdje ispovjedim imam osjećaj kao da sam se ispovjedio izravno Isusu. Važno je ne otići iz Međugorja bez ispovijedi. Ovaj put sam došao sa suprugom na seminar za bračne parove. U braku smo četiri godine. Gospa nam je dala pet načina kako se obraniti od zla, i trudimo se prakticirati ih kako bismo sačuvali svoj brak. Prije nego što učinimo neke stvari, često pomislimo što bi Isus učinio na našem mjestu, i pokušavam se tako ponašati i tako živjeti.

*Pozivam sve svećenike, redovnike i redovnice
da mole krunicu i uče moliti druge.
Krunica mi je, dječice, posebno draga.
Preko krunice otvorite mi svoje srce i mogu vam pomoći.
(25. kolovoza 1997.)*

